

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Co/42/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7522202546
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Greguš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7522202546.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Greguša a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárčikovej v spore žalobcu A. B. C. nar. XX.X.XXXX bývajúceho v D. E. F. G. H. XX zastúpeného Kanisová & Kanis Advokátskou kanceláriou s. r. o., IČO: 36836460, so sídlom kancelárie v Bratislave na Ďumbierskej ulici č. 3F proti žalovanej I. D. A. nar. X.X.XXXX bývajúcej v obci D. H. XXX zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Konvičným so sídlom kancelárie v Košiciach na Rázusovej ulici č. 1 o žalobe a vzájomnej žalobe o ochranu osobnosti s príslušenstvom o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Košice č.k. K3-6C/144/2022-963 zo dňa 13.12.2024 v spojení s opravným uznesením č.k. K3-6C/144/2022-1048 zo dňa 16.1.2025 takto

rozhodol:

- I. O d m i e t a odvolanie žalobcu proti výroku XXIII. rozsudku v spojení s opravným uznesením.
- II. P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením.
- III. N e p r i z n á v a stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice (ďalej len súd prvej inštancie) rozsudkom č.k. K3-6C/144/2022-963 zo dňa 13.12.2024 rozhodol nasledovne:

I. Žalovaná je povinná zdržať sa neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobcu spočívajúcich vo verejnom šírení informácii o tom, že žalobca bráni v styku žalovanej s jej synom, je stíhaný Národnou kriminálnou agentúrou, pácha trestné činy korupcie a obchodovania s ľuďmi, ako aj trestný čin zneužívania právomocí verejného činiteľa, je súčasťou justičnej mafie a korumpuje sudcov alebo kohokoľvek iného v snahe dosiahnuť finančné obohatenie a tiež verejného šírenia prirovnaním žalobcu k osobe J. K., a v šírení informácií označujúcich akékoľvek osoby ako „opičky“ žalobcu.

II. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 29.8.2019 v časti: „právny zástupca - A. B. C.“.

III. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 15.1.2020 o 22:06 v časti: „právne zastúpenie otca - A. B. C.“.

IV. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 25.2.2020 o 9:13 v časti: „a jeho skorumpované a nekalé praktiky“.

V. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 22.6.2020 v časti: „Od začiatku tvrdím, že celý môj súdny proces je skorumpovaný týmto právnikom A. B. C. v priamom prenose“ a v časti: „advokát A. B. C.“.

VI. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 2.7.2020 o 23:36 v časti: „JUDr. Andrej GARA & Etický kódex advokáta & SAK Toto video je z 4.7.2019 pred rokom.....po mojom súdnom pojednávaní sp. zn. 38P/60/2017, "verejnosť vylúčená" .....už vtedy som mala dôkazy, že celý môj súdny proces je skorumpovaný. Pýtam sa, je normálne, že 23 mesiacov mi nie je umožňovaný žiaden styk s mojím synom a A. B. C. a jeho biznis na deťoch veselo prosperuje ďalej a čo NAKA“.

VII. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 5.7.2020 o 13:55 v časti: „Už na mojom súdnom pojednávaní NAKA disponovala prepisom nahrávky o úplatkoch A. B. C. a jeho kontaktoch... Advokát JUDr. Andrej Gara a jeho praktiky : L.... L.... Tomu sa hovorí rýchlosť, predtým si nič nezákonné nevšimli, ani to, že J. M. sa vyplakávala po rozvede na pleciah JUDr. Andreja Garu, žiaden konflikt záujmov, toto trio ma na svedomí vymazaných rodičov, ktorých rovnako zastupuje A. B. C. J. sa potvrdilo prepojenie: komisárka pre deti I. N. O. - A. B. C. a jeho prepojenie na ESLP a ministerstvo spravodlivosti JUDr. Maricu Pirošíkovú a v takomto móde fungovali roky. Náš syn ma 6 rokov, polovicu života strávil bezdôvodne bez mamy, vďaka tejto skorumpovanej chobotnici a nenažranosti JUDr. Andreja Garu“

VIII. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 22.10.2020 v rozsahu fotografie žalobcu zverejnenej k tomuto príspevku.

IX. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 20.3.2021 v časti: „ohýbanie práva“ a v časti „porušovanie advokátskej etiky zavádzanie klientov“.

X. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 2.9.2021 v časti: „Ako "vinný" a "vyšetrovaný" za podpory SAK odvádzajú 100% robotu v ohýbaní práva a ako "vinný" a "vyšetrovaný" ma pripravili o detstvo môjho syna a ako "vinný" a "vyšetrovaný" si prišli na štedrý mamoni!“ a „porušovanie advokátskej etiky zavádzanie klientov.“ a v časti: „korupčnú“.

XI. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 5.10.2021 v časti: „JUDr. Andrej Gara vyšetrovaný NAKA“.

XII. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 10.10.2021 v časti: „korupčnú“.

XIII. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 21.10.2021 v časti: „Pa a Pi 2 advokátske suterény, ktoré každým svojím podaním podliezajú morálne, etické dno popierajúceho akýkoľvek pud sebazáchovy, inteligencie, odbornosti a elementárnej slušnosti A. B. C. - uznaný vinným SAK, avšak bez postihu dlhodobo mu kryje či už bývalé, ale aj súčasné vedenie SAK chrbát, kvôli nemu čelila Slovenská republika medzinárodnému škandálu s Ekvádorom, zanecháva po sebe desiatky vymazaných rodičov a jeho advokátske zručnosti peklo je oproti tomu čo vám robí tento morálny suterén zo života raj na zemi“, vrátane fotografií žalobcu zverejnených pod týmto príspevkom.“

XIV. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 13.11.2021 v časti: „1. Advokát A. B. C. -uznaný vinným SAK, bez dlhodobého postihu, vyšetrovaný NAKA“.

XV. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 25.1.2022 v časti: „korupčnej“.

XVI. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 31.1.2022 v časti: „Advokát A. B. C. figuruje v desiatkach prípadov vymazaných rodičov, pričom sudcovia konajú cez procesne chyby a procesné prietahy veľmi neštandardne v neprospech záujmu maloletých detí, ale preukázateľne v prospech jedného rodiča. Ide predovšetkým o Okresný sud BA 3 a Krajský sud senát 11CoP .... v prípade desiatok prípadov vymazaných rodičov sa bavíme o státisícoch na úplatkoch ...“.

XVII. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 6.2.2022 v časti: „A. B. C.“, vrátane fotografie žalobcu uverejnenej pod týmto príspevkom.

XVIII. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 19.2.2022 v časti: „Začial čo pán A. bojuje vyše 20 rokov s Kočnerovou opičkou Jankovskou & spol., ja bojujem skoro 5 rokov s Garovými opičkami & spol., pričom asi málokto vie, že opička A., sa v tandeme s J. P. ako bývala štátna tajomníčka MS SR angažovala aj v sporoch o deti“.

XIX. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 23.2.2022 v časti: „korupčnej“, v časti: „korupčná“, v časti: „korupčná“ a v časti „korupčnej“.

XX. Žalovaná je povinná trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevok zverejnený prostredníctvom užívateľského účtu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 23.2.2022 v časti: „Zaviedol to tu advokat A. B. C., ktorý na korupčnej nahrávke tvrdí, že je to boj o dieťa cez peniaze, cez psychiku, spochybnenie druhého rodiča .... väčší odpad nepoznám Na jeho konte sú desiatky vymazaných rodičov a detí, dokonca jedno spáchalo samovraždu .... Následky traumy sa ukázu až po rokoch... Podarilo sa mu to cez MS SR s jeho dohadzovačkou A. J. P., ktorí na dlhé roky úradovali pri zákonoch aj s komisárkou pre deti v sporoch o deti .... Pokiaľ J. P. veselo školila cez justičnú akadémiu o “ospravedlniteľných dôvodoch” a popíjala so sudcami poručenskej agendy a budovala kontakty ... Garovi sa so 99% istotou darí v sporoch o deti .. kto pozná Garove podania sa chytá za hlavu, lebo s právnou odbornosťou to má pramálo spoločné, ku C. sa chodí na “istotu” ... poznáme desiatky prípadov, keď J. P. dohadzovala klientov C. bavíme sa o organizovanej skupine v sporoch o deti s nevyčísliteľnou škodou C. sa na nahrávke chváli, že on ma pod palcom bratislavské súdy ... len na OkS Ba 3 evidujem minimálne 10 prípadov u sudkyne Žabkovej kde sú roky vymazaní rodičia a takisto u sudkyne Mattieligovej končia deti u majetnejšieho rodiča a okrem toho, že mal byť dávno vylúčený so SAK ešte keď spôsobil medzinárodnú blamáž v prípade ekvádorského sporu o dieťa ... Kto dlhé roky kryje Garove zločiny na deťoch Minule a súčasne vedenie SAK - a koho ma na NAKA Veď aj Kočnerova threema po uverejnení mala aspoň 3 akcie NAKA a Garova korupčná nahrávka sa len prekladá z oddelenia na oddelenie .... vraj ma silný ročník spolužiakov z výšky ....“

XXI. Žalovaná je povinná ospravedlniť sa žalobcovi za šírenie nepravdivých informácií o jeho osobe, o páchaní trestnej činnosti zo strany žalobcu, o bránení v styku žalovanej s jej synom zo strany žalobcu, a za urážlivé pomenovania žalobcu, ktoré táto verejne prezentovala, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku písomne nasledovným spôsobom: „I. D. A. oznamuje, že v príspevkoch zverejnených na sociálnej sieti Facebook užívateľom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 29.8.2019, 15.1.2020, 25.2.2020, 14.6.2020, 22.6.2020, 26.6.2020, 2.7.2020, 5.7.2020, 20.8.2020, 30.8.2020, 4.9.2020, 7.9.2020, 8.9.2020, 9.9.2020, 22.9.2020, 22.10.2020, 20.3.2021, 11.4.2021, 10.5.2021, 2.9.2021, 5.10.2021, 10.10.2021, 21.10.2021, 13.11.2021, 25.1.2022, 31.1.2022, 6.2.2022, 19.2.2022, 23.2.2022, 28.2.2022, a to v častiach týkajúcich sa osoby A. B. C., boli uverejnené nepravdivé informácie týkajúce sa trestných činov korupcie páchaných zo strany A. B. C., ako aj nepravdivé informácie týkajúce

sa prepojenia a spolupráce A. B. C. so súdmi SR, prokuratúrou SR a komisárkou pre deti. Rovnako nepravdivé sú aj informácie o tom, že by A. B. C. bránil I. D. A. v styku s jej synom. Predmetné informácie sú zavádzajúce, nepravdivé a poškodzujúce občiansku česť a ľudskú dôstojnosť A. B. C.. I. D. A. sa za neoprávnené uverejnenie a šírenie nepravdivých údajov a informácií o A. B. C. ospravedlňuje.“

XXII. Žalovaná je povinná ospravedlnenie uvedené vo výroku XXI. rozsudku uverejniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku na sociálnej sieti Facebook v skupine „Iniciatíva za vymazaných rodičov“.

XXIII. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 3.000,00 €, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

XXIV. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietla.

XXV. Žalovaný je povinný trvale odstrániť z webovej stránky www.gkg.sk článok zo dňa 1.10.2019 „Oficiálne stanovisko advokátskej kancelárie k medializovaným difamujúcim tvrdeniam „vymazanej matky“, a to v celom rozsahu.

XXVI. Žalovaný je povinný trvale odstrániť z webovej stránky www.gkg.sk článok zo dňa 18.10.2019 „Oficiálne stanovisko advokátskej kancelárie k medializácii v denníku SME“, a to v rozsahu vety „Vezmúc do úvahy, kto vlastne sú títo ľudia - matka, ktorá vulgárne nadáva malému synovi za to, že nechce jesť a bije ho, bije otca a starú mamu dieťaťa pred jeho očami ...“ a pripojený dokument označený ako „vyjadrenie rodiča MŠ - Kvocera x Janočková“.

XXVII. Žalovaný je povinný trvale odstrániť z webovej stránky www.gkg.sk článok zo dňa 2.3.2020 „Oficiálne stanovisko I. Q. K. a Advokátskej kancelárie A. B. C., právneho zástupcu I. Q. K. k udalostiam zo dňa 17.2.2020 a 20.2.2020“, a to v celom rozsahu.

XXVIII. Žalobca je povinný do troch dní od právoplatnosti rozsudku doručiť žalovanej žalobcom podpísané písomné ospravedlnenie v nasledovnom znení: „Ja, A. B. C. sa týmto ospravedlňujem pani I. D. A. za to, že som neoprávnené zasiahol do jej cti, dôstojnosti, dobrého mena, ako aj súkromia tým, že som na webovej stránke svojej advokátskej kancelárie R. dňa 1.10.2019, dňa 18.10.2019 a dňa 2.3.2020 zverejnil články, v ktorých som prezentoval o nej nepravdivé a zavádzajúce tvrdenia spočívajúce najmä v tom, že v septembri 2018 mala fyzicky zaútočiť na I. Q. K. a jeho matku, pričom od tohto okamihu sa jej maloletý syn bojí, resp. že sa nezaujíma o svojho maloletého syna, resp. jej nejde o maloletého syna, ale len o svoju seba prezentáciu, resp. že I. Q. K. robí všetko preto, aby mala kontakt a možnosť stretávania sa s maloletým synom, ale taktiež som zároveň zverejnil aj bez jej súhlasu súkromnú sms komunikáciu, ktorú mala s I. Q. K., ako aj som bez jej súhlasu zaslal dňa 18.10.2019 emailom tretím osobám súkromnú zvukovú nahrávku, na ktorej bol zachytený jej hlas s cieľom vykresliť ju v negatívnom svetle“, pričom obsah predmetného ospravedlnenia žalobca zároveň zverejní na webovej stránke svojej advokátskej kancelárie v sekcii „Aktuality“ a žalovaná je zároveň predmetné ospravedlnenie oprávnená zverejniť na sociálnej sieti Facebook, a to prostredníctvom užívateľského účtu „Iniciatíva za vymazaných rodičov“.

XXIX. V prevyšujúcej časti súd vzájomnú žalobu zamietla.

XXX. Žalobcovi priznáva voči žalovanej náhradu trov konania o žalobe v rozsahu 54,69 %.

XXXI. Stranám sporu náhradu trov konania o vzájomnej žalobe nepriznáva.

XXXII. Žalobcovi priznáva voči žalovanej náhradu trov konania o neodkladnom opatrení v rozsahu 100 %.

Opravným uznesením č.k. K3-6C/144/2022-1048 zo dňa 16.1.2025 opravil výroky XXV., XXVI. a XXVII. rozsudku Mestského súdu Košice sp. zn. K3-6C/144/2022-963 zo dňa 13.12.2024 tak, že prvé slovo týchto výrokov má správne znieť: „Žalobca“ (namiesto „žalovaný“).

2. Vec právne posúdil podľa čl. 19, čl. 26 ods. 1, 3 Ústavy SR, čl. 10 ods. 1, 2, 3, čl. 17 ods. 1, 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa vykonáva Listina základných práv a slobôd (LZPaS), § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, 2 § 101, § 106 Občianskeho zákonníka (OZ), § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej

choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení účinnom od 27. marca 2020, § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení účinnom od 19. januára 2021, § 255 ods. 1, 2, § 257, § 262 ods.1 CSP. Rozhodnutie odôvodnil tým, že podanou žalobou sa žalobca domáhal súdnej ochrany osobnosti z dôvodu, že k zásahu do jeho osobnostných práv došlo výrokmi žalovanej prezentovanými v príspevkoch na Facebooku v skupine „Iniciatíva za vymazaných rodičov“, predstavujúcich jednak nepravdivé tvrdenia difamačného charakteru a tiež subjektívne hodnotiace úsudky, ktoré nezodpovedajú objektívnemu stavu. Žalobca v súvislosti zo zásahom do práva na ochranu osobnosti žiadal poskytnúť ochranu v podobe negatívnej žaloby, t.j. domáhal sa upustenia od neoprávnených zásahov (výrok I. petitu), reštitučnej žaloby, t.j. domáhal sa odstránenia následkov neoprávneného zásahu formou odstránenia (časť) príspevkov zverejnených žalovanou (výroky V. - XXXVI. petitu), a v podobe satisfakčnej žaloby sa domáhal ospravedlnenia (výroky II. a III. petitu) a úhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (výrok IV. petitu). Preukázal, že žalovaná publikovaním príspevkov o ňom šíri informácie, ktoré sú spôsobilé poškodiť jeho dobré meno a spoločensky, aj odborne ho diskreditovať, a to aj napriek tomu, že je ako advokát osobou verejného záujmu a je povinný znášať vyššiu mieru kritiky ako bežný občan. Považoval za nesporné, že žalovaná vytvorila a spravuje facebookovú skupinu s názvom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“, ktorá má vyše 18.000 sledovateľov, pričom ich počet rastie (v čase od podania žaloby po rozhodnutie súdu narástol počet sledovateľov tejto skupiny o vyše 1.000) a 14.000 ľudí označili, že „sa im páči“. Z obsahu predložených príspevkov vyplýva, že žalovaná zverejňuje v skupine informácie o spore s otcom maloletého o úprave výkonu rodičovských práv k maloletému, pričom žalobca je zvoleným zástupcom z radov advokátov otca maloletého v tomto spore. Uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by v súvislosti s nahrávkou bolo vznesené voči žalobcovi akékoľvek obvinenie, že by bol odsúdený za akýkoľvek trestný čin. Nebolo preukázané, že by bol žalovaný vyšetrowaný NAKA alebo iným orgánom činným v trestnom konaní. Považoval za nesporné, že meno žalobcu bolo v médiách spomínané v súvislosti s odporúčaním vtedajšej komisárky pre deti, pani O., avšak nikde neodoznalo, že hlas na nahrávke patrí žalobcovi. Znalecký posudok PZ bol vypracovaný 20.9.2021, žalovaná spájala žalobcu s nahrávkou a s páchaním trestnej činnosti už predtým (napríklad príspevok 5 z 14.6.2020, príspevok 6 z 22.6.2020). Konštatoval, že žalovaná spoznala hlas na nahrávke, ktorej časť bola odvysielaná televíziou JOJ, keďže žalobcu poznala ako zástupcu otca maloletého, avšak ani to ju neodôvodňovalo zasiahnuť do jeho osobnostných práv nad prípustnú mieru. Mal za to, že žalovaná preukázala, že hlas na nahrávke patrí žalobcovi, najmä znaleckým posudkom PZ. V reportáži TV JOJ bolo zobrazené sídlo advokátskej kancelárie žalobcu, S. L. čestne prehlásila, že nahrávku vyhotovila ona a hlas na nej patrí žalobcovi. Žalobca prvýkrát poprel, že hlas na nahrávke patrí jemu až na pojednávaní 27.9.2024, hoci vyjadrenie k žalobe, so spomínaným znaleckým posudkom mu bolo doručené už 4.8.2022. Predtým v žiadnom písomnom vyjadrení nepoprel, že hlas patrí jemu, čo je v rozpore s princípom koncentrácie. (Bol poučený, že prostriedky procesnej obrany musí použiť včas.) Až na pojednávaní uviedol, že hlas na nahrávke nepatrí jemu, že znalecký posudok PZ je pamflet, namietal v ňom uvedené závery, avšak neposkytol žiadne dôkazy na ich preukázanie. Súd prvej inštancie jeho tvrdeniam neuveril a uzavrel, že hlas na nahrávke patrí žalobcovi, avšak nebolo preukázané, že sa vyjadreniami na nahrávke dopustil nejakého protiprávneho konania. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, o ktoré by sa dala oprieť pravdivosť ňou uvedených tvrdení v žalobcom označených príspevkoch. Uviedol, že vo viacerých príspevkoch je spomenutá žalobcova „korupčná nahrávka“ (napr. z 2.9.2021, 24.3.2022, 20.4.2022, 23.6.2022, 2.7.2022, 11.9.2022, 7.10.2022, 28.11.2022, 16.12.2022, 15.1.2023, 16.5.2023, 19.6.2023, 2.8.2023, 25.8.2023), NAKA (napr. z 14.6.2020, 5.7.2020, 5.10.2021, 24.11.2022, 16.12.2022, 4.4.2023, 16.5.2023, 19.6.2023), žalobca označený ako „vybavovač“ (napr. z 16.5.2020), „parazit“ (napr. z 22.9.2020, 26.6.2020, 2.4.2023), „diablov advokát“ (napr. z 19.5.2022, 23.5.2022, 31.10.2022, 24.11.2022). Príspevky žalovanej sú verejne prístupné všetkým používateľom internetu, nielen členom a sledovateľom skupiny alebo členom sociálnej siete Facebook. Žalovaná sa o žalobcovi vyjadrovala difamujúco, jej príspevky týkajúce sa žalobcu boli za hranicou akceptovateľnosti šírenia dovolenej kritiky, pričom dôvody žalovanej na publikovanie svojich príspevkov sú v tomto smere irelevantné. Konštatoval, že zverejnenými príspevkami o žalobcovi, ktoré žalovaná publikuje už vyše štyroch rokov, došlo k ohrozeniu jeho reputácie, odbornosti a bezúhonnosti ako advokáta v očiach laickej, ale aj odbornej verejnosti a takáto hrozba na osobnostných právach žalobcu je vzhľadom na výkon povolania ako advokáta neprípustná. Jej príspevky boli, a sú objektívne spôsobilé negatívne zasiahnuť do práv žalobcu. Žalobcovi objektívne hrozí diskreditácia v spoločenskom, súkromnom, aj pracovnom živote. V dôsledku konania žalovanej došlo k ohrozeniu cti, dôstojnosti a dobrého mena žalobcu, pričom zo strany žalobcu nebolo nutné preukazovať, že k jeho zníženiu vážnosti v

spoločnosti aj skutočne došlo. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj otázkou proporcionality, či vyhovením žalobe nedôjde k neprimeranému zásahu do práva žalovanej na slobodu prejavu. Poukázal na názor Krajského súdu v Košiciach, že cieľom zverejňovania príspevkov zo strany žalovanej nebolo vyvolať diskusiu o určitej otázke spoločenského významu, ale poškodiť žalobcu a v súvislosti s jeho činnosťou vyvolať negatívne pocity v otázke jeho spoločenského, ale aj profesionálneho života. Žalovaná tvrdila, že cieľom jej publikácie a zverejňovania priebehu poručenského konania je informovanie verejnosti, avšak uvedené je možné aj bez zásahov do osobnostných práv tretích osôb. ňou zverejňované príspevky neboli primerané, ich intenzitou a obsahom zasiahla do osobnostných práv žalobcu. Súd prvej inštancie skúmal príspevky v kontexte, z ktorého jednoznačne vyplýva poškodzovanie žalobcu s cieľom poškodiť žalobcu, vyvolať o ňom negatívnu mienku v očiach verejnosti. Ide o desiatky príspevkov, zverejňovaných intenzívne, meno žalobcu sa v nich opakuje. Častokrát žalovaná zverejňovala tie isté časti príspevkov opakovane. Poukázal na to, že negatívna žaloba je väčšinou uplatniteľná pri opakovaných zásahoch do osobnostných práv. Základnou podmienkou uplatnenia tohto druhu žaloby je, aby trval neoprávnený zásah, alebo existovala hrozba opakovania. Výrok negatívnej žaloby obsahom kopíruje výrok nariadeného neodkladného opatrenia v spore. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nej zohľadnil trvanie zásahu žalovanej (viac ako 5 rokov), aj jeho intenzitu (opakované útoky prostredníctvom jej príspevkov). Uviedol, že napriek právoplatnému a vykonateľnému nariadenému neodkladnému opatreniu žalovaná pokračovala vo zverejňovaní príspevkov o žalobcovi, ktoré sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do jeho práva na ochranu osobnosti (napr. príspevky - videonahrávky z 23.7.2024 18.10.2024).

3. Súd prvej inštancie vo výroku I. rozsudku vyhovel negatívnej žalobe žalobcu. Žalobca preukázal, že žalovaná v príspevkoch opakovane uvádza, že žalobca bráni styku žalovanej so synom (napr. príspevok z 26.6.2020, príspevok 8 - „...Náš syn má 6 rokov, polovicu života strávil bezdôvodne bez mamy, vďaka tejto skorumpovanej chobotnici a nenažranosti A. B. C....“, príspevok z 30.8.2020 - „na základe jeho praktík psychopata A. B. C., celé 2 roky mi nie je umožňovaný styk s mojím maloletým synom...“, príspevok 21). Poručenské konanie o maloletého prebieha medzi žalovanou a otcom maloletého, pánom K.. Žalobca bol ako advokát zástupcom pána K. v tomto konaní, vystupoval v jeho mene, na základe jeho pokynov, opakovane uvádzala, že je stíhaný NAKA (napr. príspevok z 20.8.2020 - „zaujatosť prišla s vyšetrovaním NAKA korupčného správania a praktík A. B. C....“, príspevok z 11.4.2021 - „Otec, ktorý si najme 2 advokátov A. B. C. a J. J. K., ktorých prešetruje NAKA!“, príspevok 25, príspevok 31), čo v konaní nebolo preukázané. Obvinila ho zo spáchania trestných činov korupcie, obchodovania s ľuďmi, že je súčasťou justičnej mafie a korumpuje sudcov a iných (napr. príspevok 5 - „jedná sa o tisícky zapredaných rozsudkov našich detí! ...biznis s maloletými deťmi“, príspevok 6 - „od začiatku tvrdím, že celý môj súdny proces je skorumpovaný týmto právnikom A. B. C. v priamom prenose. Jedná sa o organizovanú skupinu advokát A. C.... v biznise na našich deťoch lietajú státisíce eur“, príspevok 23). Opakovane ho prirovnala k osobe J. K. a šírila informácie o Garových „opičkách“ (napr. príspevok 5 - „je to ešte obľudnejšie ako Kočnerova threema“, príspevok z 26.6.2020 - „A. B. C. o úplatkoch v sume 60.000 eur bez bločku, alebo 72.000 eur pre „autoritu“...“KORUPCIA NA ŠPECIALIZOVANOM TRESTNOM SÚDE v BANSKEJ BYSTRICI...Kontakty A. B. C. siahajú až do Banskej Bystrice priamo k J. O. na špecializovaný trestný súd... jedná sa o biznis s deťmi“, príspevok z 4.9.2020 - „rovnať ako K. mal svoju opičku, rovnať má aj C. svoje opičky po súdoch...“, príspevok z 8.9.2020 - „...všetko to dlhodobo manažuje parazit advokát A. B. C.. Dochádza k obchodovaniu s ľuďmi...Podľa C. opičky J....všetko za právnej pomoci psychopata A. B. C., ktorý má všade svoje opičky...Tak ako sa svet dozvedel o K., dozvie sa aj o C., C. a jeho opičky sú K. pre naše deti a tento psychopat nás rodičov pochováva zaživa pred našimi deťmi!!!!!!“).

4. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal reštitučnou žalobou žalobcu - odstránenia neoprávnených zásahov do osobného práva na ochranu osobnosti vo forme príspevkov, resp. ich častí zverejnených žalovanou na Facebooku v skupine „Iniciatíva za vymazaných rodičov“. Žalobca preukázal, že tieto príspevky zverejnila žalovaná. Žalobca zároveň preukázal nevyhnutnú podmienku pre úspešné domáhanie sa upustenia (zdržania sa) od neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 OZ, a to, že neoprávnený zásah trvá (príspevky sú stále zverejnené), a aby existovalo bezprostredné nebezpečenstvo (hrozba) jeho uskutočnenia alebo opakovania v budúcnosti (žalovaná pokračovala v zverejňovaní obdobných príspevkov aj po podaní žaloby, aj napriek tomu, že časť príspevkov jej už bolo uložené predošlým neodkladným opatrením vymazať). Poukázal na to, že žalovaná svoje príspevky na sociálnej sieti v prevažnej miere neformuluje ako hodnotiace úsudky, ale ako fakty, ktoré požívajú menšiu mieru ochrany, keďže ich pravdivosť je overiteľná. (ÚS 73/2015-35). V príspevku 1 žalovaná uviedla, že žalobca sa nachádza v Augiášovom chlieve, ktorý existuje v poručenskej agende. Súd prvej inštancie

dospel k záveru, že cieľom tohto príspevku nebolo informovať, ale len očierniť osoby v ňom uvedené a vyvolať o nich negatívnu mienku. Išlo o difamačné vyjadrenie, žalovaná prekročila medze vecnej kritiky. Vyjadrenie bolo objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto rozhodol, že žalovaná je povinná časť príspevku týkajúceho sa žalobcu, vymazať (výrok II. rozsudku).

5. V príspevku 2 žalovaná spojila žalobcu so zmenou zákona poslankyne J. T., voči ktorej smerovala kritika žalovanej. Žalobca tam bol označený ako jej zástupca pri rozvode a manžel spolužiačky A. J. P.. V príspevku bolo ďalej uvedené, že zmena zákona prišla z kancelárie žalobcu. Tieto tvrdenia nemohli zasiahnuť do práv žalobcu, súd prvej inštancie preto tento príspevok neuložil žalovanej vymazať.

6. V príspevku 3 žalovaná spojila žalobcu (ako aj iné osoby) s porušovaním zákonov, s pochybením (prečo je 500 dní bez syna). Mal za to, že cieľom tohto príspevku bolo osočiť osoby v ňom uvedené a vyvolať o nich negatívnu mienku. Išlo o difamačné vyjadrenie, žalovaná prekročila medze vecnej kritiky. Vyjadrenie bolo objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto rozhodol, že žalovaná je povinná časť príspevku týkajúceho sa žalobcu, vymazať (výrok III. rozsudku). To, že žalovaný bol uznaný disciplinárnym senátom SAK vinným, je v tomto smere irelevantné, pretože rozhodnutie bolo vydané až vyše roka po publikovaní príspevku (14.5.2021).

7. V príspevku 4 žalovaná označila osoby, za ktoré sa hanbí, čo predstavuje jej hodnotiaci úsudok. Avšak v časti o skorumpovaných a nekalých praktikách žalobcu, toto tvrdenie sa nezakladá na pravde, bolo objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto rozhodol, že žalovaná je povinná časť tohto príspevku vymazať (výrok IV. rozsudku).

8. V príspevku 5 žalovaná spomínala nahrávku žalobcu, zapredané rozsudky, Kočnerovu threemu, biznis s maloletými deťmi, stíhanie NAKA. Išlo o tvrdenia, ktorých pravdivosť žalovaná nepreukázala. Vyjadrenie bolo objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, avšak časti, ktoré žalobca navrhol z príspevku odstrániť, boli pravdivé, preto neuložil tieto časti príspevku žalovanej vymazať. Citát žalobcu v nahrávke odznel, TV JOJ ju odvysielala a bola pravda, že v tom čase sa žalovaná už 22 mesiacov nevedela dostať k maloletému.

9. V príspevku 6 žalovaná tvrdila, že jej súdny proces je skorumpovaný žalobcom, že sa jedná o organizovanú skupinu (označila aj iné osoby), ktorej je žalobca členom. Tvrdenie o skorumpovanom procese žalobcom nebolo žalovanou v konaní preukázané, bolo objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, súd prvej inštancie preto rozhodol, že žalovaná je povinná časť tohto príspevku týkajúcu sa žalobcu vymazať (výrok V. rozsudku). V časti týkajúcej sa iných osôb žalobe nevyhovelo, pretože sa týka iných osôb ako sú strany konania.

10. V príspevku 7 žalovaná úvodom pomenovala žalobcu a uviedla, že už vtedy mala dôkazy, že jej proces je skorumpovaný. Žalobcu spomína v súvislosti s biznisom na deťoch. Pravdivosť týchto tvrdení nebola preukázaná, vyjadrenie bolo objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto v tejto časti jej výrok VI. uložil časť príspevku vymazať. Zvyšná časť sa týkala prepisu nahrávky, citovala jej časti. Tieto časti sú pravdivé a v nahrávke odzneli.

11. V príspevku 8 žalovaná spomínala žalobcu v súvislosti s úplatkami. Nebolo preukázané, že žalobca dal úplatok, priamo v nahrávke viackrát odznelo, že „ani cent na úplatok“. Ďalej v ňom bolo uvedené, že žalobca má na svedomí vymazaných rodičov, bol označený za skorumpovanú chobotnicu a nenažraného. V tejto časti bolo vyjadrenie žalovanej objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto v tejto časti jej súd prvej inštancie výrok VII. uložil požadovanú časť príspevku vymazať.

12. Príspevok 9 sa týkal osoby A. U.. Žalovaná ho označila za morálny suterén a uviedla, že to „ľahal“ aj s inými osobami, medzi ktorými bol menovaný aj žalobca. Toto vyjadrenie žalovanej sa netýkalo žalobcu, nie jeho osobu označila žalovaná za morálny suterén (ako to uviedol žalobca v žalobe). Tento príspevok žalovanej nebol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

13. Príspevok 10 bol už žalovanou odstránený, súd prvej inštancie uložil žalovanej vo výroku VIII. rozsudku vymazať fotografiu žalobcu. Žalovaná v príspevku označila žalobcu za parazita, advokátskeho

biznismena, uviedla, že parazituje na jej synovi, spomína justičnú mafiu. Príspevok bol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu.

14. V príspevku 11 žalovaná prezentuje svoj hodnotiaci úsudok. Jej tvrdenia tu uvedené poukazujú na reportáže TV JOJ a článok publikovaný na www.cas.sk <L.>. V príspevku sa venuje podnetu na SAK a polemizuje, ako o ňom rozhodne. Jej tvrdenia, že žalobca na ňu podáva trestné oznámenia boli pravdivé. Tento príspevok žalovanej nebol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, súd prvej inštancie preto požadovanú časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

15. V príspevku 12 žalovaná spája žalobcu s J. J. K.. Pravdivo uvádza, že sa zastupujú, podávajú žaloby a delia sa o klienta, ktorým je jej ex. Žalobcu spomína v súvislosti s reportážami TV JOJ, čo súd prvej inštancie vyhodnotil ako pravdivé tvrdenie. Spája žalobcu so „súdnym lobingom v poručenskej agende“, čo vyplýva z obsahu nahrávky. Ďalej poukazuje na svoj postup, že nahrávka putuje na prešetrovanie hlasovej biometrie, čo bolo tiež pravdivé tvrdenie. Pravdivé bolo aj, že žalobca podáva na ňu trestné oznámenia a neodkladné opatrenia. Príspevok bol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu v časti, ktorá sa týkala časti ohýbania práva, porušovania advokátskej etiky (príspevok bol uverejnený pred spomínaným rozhodnutím SAK) a zavádzania klientov žalobcom, súd preto požadovanú časť tohto príspevku uložil žalovanej vymazať (výrok IX.), ako aj v časti, kde nazvala žalobcu morálnym a ziskuchtivým suterénom (avšak v tejto časti žalobca nepožadoval vymazanie príspevku).

16. V príspevku 13 žalovaná prezentuje svoj hodnotiaci úsudok. Žalobcu v ňom spomína ako toho, kto dal na súd neodkladné opatrenie o zákaze styku, a že bolo podaných od jej expartnera a žalobcu 65 trestných oznámení. Uviedla, že žalobca je disciplinárne stíhaný a zaslúži si vylúčenie z SAK. Uviedla, že „...človek si ani nevie predstaviť, aké peklo zo života vám vie urobiť jeden pekelník menom JUDr. C...“ Tento príspevok obsahuje tvrdenia, ktoré sa zakladajú na pravde. Označenie žalobcu ako pekelníka vyplýva z kontextu príspevku, ide o subjektívny opis vnímania okolností žalovanou. Tento príspevok žalovanej nebol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

17. V príspevku 14 sa žalovaná venovala poslankyni L., žalobca tam bol spomenutý len v kontexte, že na neho mala pani L. donášať SAK. Tento príspevok sa týkal pani L.. To, že na neho mala údajne donášať, sa týka jej konania, nie žalobcovho. Príspevok nebol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

18. V príspevku 15 žalovaná označila žalobcu ako za jedného z tam uvedených osôb, ktorých spája dlhoročná koordinovaná spolupráca = vymazaní rodičia. Žalovaná sa sama označuje za „vymazanú matku“, v skupine hovorí o „vymazaných rodičoch“. Uvedené osoby spolupracujú, venujú sa poručenskej agende. Žalovaná prezentuje pozorovanie z vlastnej skúsenosti, nejedná sa o tvrdenie, ktoré by mohlo objektívne ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto požadovanú časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

19. V príspevku 16 žalovaná uviedla, že podľa jej názoru by mal byť žalobca vylúčený z SAK, že proti nemu stoja dôkazy a vymazaní rodičia. Z publikovania a komentárov príspevkov v jej skupine (aj podanými čestnými vyhláseniami v spore) bolo preukázané, že podobné skúsenosti so žalobcom ako advokátom ako žalovaná mali aj iní rodičia. Žalovaná prezentovala svoj názor na disciplinárne stíhanie žalobcu, jedná sa o hodnotiaci úsudok vychádzajúci zo znalosti o disciplinárnom stíhaní žalobcu (čo bola pravda). Príspevok nebol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, súd prvej inštancie preto časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

20. V príspevku 17 žalovaná spomína žalobcu v súvislosti so zastupovaním žalobcu na súde otca, ktorý odmieta vydať dieťa a súrodenca späť k slovenskej matke žijúcej v zahraničí. Spomína lobing, čo spomínal aj žalobca v pozitívnom zmysle v nahrávke s tým, že mal byť už dávno zákonom upravený. Ďalej uvádza, že jeho kancelária figuruje vo viacerých prípadoch s politickým pozadím, kde rodič alebo príbuzný zastáva významnú verejnú funkciu. Uvádza, že spojenie C. je počuť v brandži častejšie ako iné mená. Uviedla, že sa v súvislosti s ním spomína úrad komisárky pre deti N. O.. Tieto tvrdenia sa zakladajú na pravde, bolo preukázané, že komisárka pre deti v televíznej reportáži odporúčala advokátsku kanceláriu žalobcu. Je pravdivé aj tvrdenie, že žalobca zastupoval aj iných rodičov s významnou verejnou funkciou. Tvrdenie o spojení so zástupkyňou ESLP P. nemôže byť žalobcom

vnímané negatívne, ani to z textu príspevku nevyplýva. Tvrdenie je hodnotiacim úsudkom žalovanej. Príspevok nebol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

21. V príspevku 18 je žalobca spomenutý len ako advokát zastupujúci Q. K., čo je pravdivé tvrdenie, ktoré nebolo objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

22. V príspevku 19 žalovaná zverejnila oznámenie SAK o disciplinárnom stíhaní žalobcu. Išlo o pravdivé tvrdenie. Z textu príspevku nevyplýva, že by žalovaná ním burcovala verejnosť proti žalobcovi, ako to tvrdil žalobca. Ďalej ide o kritiku rozhodnutia SAK, hodnotiaci úsudok žalovanej. Príspevok nebol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, súd prvej inštancie preto časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

23. V príspevku 20 žalovaná označila žalobcu ako za advokáta jej ex (pravdivé tvrdenie), ďalej poukázala na okolnosti reportáže „Cez čiaru“. Uviedla, že žalobca usvedčuje inú osobu na zvukovej nahrávke, ktorá má korupčný charakter. Celý príspevok pôsobí ako vytrhnutý z kontextu, podľa obsahu sa netýka osoby žalobcu, je tam spomenutý len okrajovo. Tento príspevok nebol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

24. V príspevku 21 označila žalovaná žalobcu za „vinného“. Spomínala v ňom rozhodnutie SAK, čo je pravdivé tvrdenie, lebo žalobca tam bol označený za vinného. Žalovaná v príspevku kritizuje SAK. Spomína korupčnú nahrávku žalobcu a žalobcu spája s ohýbaním práva a s prípravami ju o detstvo jej syna, s tým, že žalobca si „prišiel na štedrý mamon“. Nebol preukázaný korupčný charakter nahrávky, ani ohýbanie práva žalobcom. Nie je pravdivé ani tvrdenie, že žalobca pripravil žalovanú o detstvo jej syna a prišiel pritom na štedrý mamon. Súd prvej inštancie uložil žalovanej vo výroku X. vymazať časť tohto príspevku, lebo v ňom uvedené tvrdenia boli objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu. V zvyšnej časti príspevok neuložil žalovanej vymazať, lebo tvrdenia v ňom boli pravdivé alebo nespôsobilé zasiahnuť do práv žalobcu, nakoľko sa jednalo o hodnotiaci úsudok žalovanej neprekračujúci medze oprávnenej kritiky.

25. V príspevku 22 označila žalovaná žalobcu za vyšetrovaného NAKA, čo predstavuje tvrdenie, ktorého pravdivosť nebola preukázaná. Toto tvrdenie bolo objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto rozhodol, že žalovaná je povinná túto časť príspevku, vymazať (výrok XI. rozsudku).

26. V príspevkoch 23, 26 žalovaná spomenula korupčnú nahrávku žalobcu. Keďže korupčný charakter nahrávky nebol v spore preukázaný, toto tvrdenie bolo objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, súd prvej inštancie preto rozhodol, že žalovaná je povinná túto časť príspevku, vymazať (výroky XII., XV. rozsudku). V zvyšnej časti súd neuložil žalovanej vymazať požadovanú časť príspevku, pretože sa netýkala osoby žalobcu a ostatné tam uvedené tvrdenia nemohli zasiahnuť do práv žalobcu.

27. V príspevku 24 žalovaná označila žalobcu za advokátsky suterén, podliezajúci etické dno, popierajúci pud sebaučiny, inteligencie, odbornosti a elementárnej slušnosti, morálne dno. Pravdivé boli tvrdenia, že žalobca bol uznaný vinným SAK, a že kvôli nemu Slovenská republika čelila medzinárodnému škandálu s Ekvádorom (bod 76 odôvodnenia). Príspevok prekročil hranice oprávnenej kritiky, nebol primeraný obsahom, ani formou. Účelom príspevku bolo len negatívne vykresliť žalobcu v očiach verejnosti. Tento príspevok bol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, súd prvej inštancie preto vo výroku XIII. rozsudku uložil žalovanej vymazať jeho časť.

28. V príspevku 25 žalovaná označila žalobcu v spojení s úmyslom vymazať matku, ohýbať právo, ako advokátsku hanbu a porušenie ľudských práv jej syna. Uviedla, že je vyšetrovaný NAKA, čo v spore nebolo preukázané. Hoci bola pravdivá časť, že bol uznaný vinným SAK, bez dlhodobého postihu, časť príspevku týkajúca sa žalobcu bola objektívne spôsobilá ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto vo výroku XIV. rozsudku uložil žalovanej vymazať túto časť.

29. V príspevku 27 žalovaná spojila žalobcu s prípadmi vymazaných rodičov, kde boli státisíce na úplatkoch pre súd. Išlo o tvrdenie žalovanej, ktoré nebolo preukázané ako pravdivé. Tento príspevok, nakoľko v ňom žalovaná obvinila žalobcu z podplácania na súde, bol spôsobilý ohroziť osobnostné práva

žalobcu, súd prvej inštancie preto vo výroku XVI. rozsudku uložil žalovanej povinnosť vymazať túto časť príspevku.

30. V príspevku 28 žalovaná opäť obvinila žalobcu z podplácania, uviedla, že „teraz si vás všetkých kúpim (ako vo filme Dědictví aneb kurva hoši guten tag“ a ako prvú osobu „v hlavnej úlohe“ menovala žalobcu. Tento príspevok bol spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, súd prvej inštancie preto vo výroku XVII. rozsudku uložil žalovanej povinnosť vymazať časť príspevku týkajúcu sa žalobcu, vrátane fotografie žalobcu uverejnenej pod týmto príspevkom.

31. V príspevku 29 žalovaná prirovnala žalobcu k osobe K. (právoplatne odsúdeného), uviedla, že bojuje s C. opičkami. Prirovnanie žalobcu k všeobecne známej právoplatne odsúdenej osobe a obvinenej z objednania vraždy novinára, je objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto rozhodol, že žalovaná je povinná túto časť príspevku vymazať (výrok XVIII. rozsudku).

32. V príspevku 30 žalovaná označila nahrávku za korupčnú. Keďže korupčný charakter nahrávky nebol v spore preukázaný, toto tvrdenie bolo objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, súd prvej inštancie preto rozhodol, že žalovaná je povinná túto časť príspevku vymazať (výrok XIX. rozsudku). Zvyšná časť príspevku predstavuje hodnotiaci úsudok žalovanej a kritiku činnosti NAKA ohľadom vedenia vyšetrovania nahrávky.

33. V príspevku 31 žalovaná spája žalobcu s obchodovaním s rozsudkami detí, s korupčnou nahrávkou, s organizovanou skupinou, so zločinmi na deťoch, spomína Kočnera. Vyjadrenia žalovanej v tomto príspevku nemali pravdivý základ, a vzhľadom na formu a obsah boli objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu, preto v tejto časti výrokom XX. uložil požadovanú časť príspevku žalovanej vymazať.

34. V príspevku 32 žalovaná tvrdila, že na súde sa obchoduje s rozsudkami detí, a že súd má Garovu threemu. Ide o tvrdenie ohľadom súdu, nie žalobcu. Threema je aplikácia umožňujúca súkromnú komunikáciu. Tvrdenie, že súd disponuje žalobcovou komunikáciou, nie je obvinením žalobcu z korupcie, ako to v žalobe uviedol žalobca. Z textu celého príspevku (l. č. 106 spisu) vyplýva, že jeho cieľom bolo poukázať na Okresný súd Bratislava III., na jeho vedenie a sudkyne, nie na osobu žalobcu. Tento príspevok nebol objektívne spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu, týkal sa iných osôb, preto časť tohto príspevku neuložil žalovanej vymazať.

35. Súd prvej inštancie záverom rozhodovania o reštitučnej časti žaloby uviedol, že pri rozhodovaní o každom príspevku vzal do úvahy test proporcionality (zohľadnil: kto, o kom, čoho sa týka, kde, kedy a ako informáciu zverejnil), čo bolo cieľom príspevku, či išlo o difamačné tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok, príp. nedovolenú kritiku. Zhodnotil kontext a obsah celého príspevku, aj v kontexte s ostatnými zverejňovanými príspevkami žalovanou. Poukázal na to, že žalobca žalobou žiadal aj morálnu satisfakciu - uložiť žalovanej povinnosť ospravedlniť sa (reštitučná žaloba), a to písomne a zverejnením ospravedlnenia na Facebooku v skupine „Iniciatíva za vymazaných rodičov“. V prípade morálnej satisfakcie v dôsledku zásahu do osobnostných práv ide o prípad objektívnej zodpovednosti, kedy už len samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach postačuje pre priznanie primeraného zadosťučinenia vo forme morálnej satisfakcie, teda nevyžaduje sa existencia následkov zásahu v prípade uplatňovania nároku na morálnu satisfakciu. Zákon nevyžaduje vyvolanie následkov, ale postačí, že zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie práva chráneného v § 11 OZ, a teda zákon ani nestanovuje povinnosť žalobcu následky preukázať. Súd prvej inštancie jeho návrhu vyhovel pri príspevkoch, ktoré (čiastočne) uložil žalovanej vymazať vo výrokoch II. - XXII. rozsudku. Konštatoval, že pri príspevku 5 vyhovel v tejto časti žalobe, lebo príspevok svojím obsahom bol spôsobilý ohroziť osobnostné práva žalobcu (bod 204 odôvodnenia).

36. Uviedol, že vzhľadom k tomu, že predmetom ospravedlnenia boli aj príspevky, ktoré boli (čiastočne) vymazané na základe nariadeného neodkladného opatrenia (ktoré bolo krajským súdom zrušené), pristúpil k rozhodovaniu o nich, či nimi bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu nad prípustnú mieru: za príspevky z 16.5.2020, 28.8.2020, 10.9.2020, 28.10.2020, 7.4.2021, 16.4.2021 neuložil žalovanej ospravedlniť sa žalobcovi. Tieto príspevky nezasiahli do osobnostných práv žalobcu nad prípustnú mieru. Za príspevky z 26.6.2020, 20.8.2020, 30.8.2020, 4.9.2020, 7.9.2020, 8.9.2020, 9.9.2020, 22.9.2020, 11.4.2020, 10.5.2020 uložil žalovanej povinnosť ospravedlniť sa. Išlo o príspevky

difamačného charakteru, zasahujúce do osobnostných práv žalobcu. Žalovaná v nich označovala žalobcu za parazita, skorumpovanú chobotnicu, psychopatického, psychopata, nenažranca, uviedla, že má na svedomí desiatky zničených detských životov, že ho vyšetruje NAKA, prešetruje NAKA, že si pytal úplatok, praktizuje praktiky v rozpore so zákonom, spomenula cenník poručenskej agendy s menom žalobcu. Prirovnávala ho k osobe K., spomínala Garovské opičky, spomínala dokonca syna žalobcu, spájala ho s biznisom s deťmi, s obchodovaním s deťmi.

37. Vo výroku XXI. a XXII. Rozsudku súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť ospravedlniť sa a ospravedlnenie zverejniť. Uviedol, že z hľadiska obsahového, vymedzil žalobca ospravedlnenie správne.

38. Žalobca žiadal aj finančnú satisfakciu, náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 50.000 Eur (správne malo byť 30.000 Eur – pozn. odvolacieho súdu). Súd prvej inštancie poukázal na to, že základným predpokladom pre priznanie primeraného zadosťučinenia je skutočnosť, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa teda nevyžaduje existencia následkov zásahu a postačuje už len samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach. K zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby môže dôjsť nepravdivými tvrdeniami, avšak aj takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú samé o sebe pravdivé, ale boli uvedené takou formou, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne. K zásahu do osobnostných práv môže napokon dôjsť aj prezentovaním neoprávnenej kritiky určitého správania tejto osoby (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31.1.2011, sp. zn. 1Cdo/113/2009). Samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom určenia výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila. (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.4.1998, sp. zn. 1Cdo/89/97). Podľa § 13 ods. 2 OZ je podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je v prvom rade skutočnosť, že morálna satisfakcia sa s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu javí ako nepostačujúca, pričom v dôsledku zásahu musí dôjsť k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere. Posúdenie splnenia tejto podmienky je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý musí vychádzať z jednotlivých okolností, ako aj z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je objektívnym kritériom posúdenia dôvodnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zistenie, či by v konkrétnej situácii, v ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú pociťoval každý nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 154/2011). V predmetnej veci žalobca odôvodnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch predovšetkým tým, že jeho česť, vážnosť a dobrá povesť boli v spoločnosti, v súkromí, aj v pracovnom prostredí v značnej miere príspevkami žalovanej znížené. Bol vystavený tlaku opakovane vysvetľovať okolnosti vzniku príspevkov, aj pred svojimi maloletými deťmi, čo nepriaznivo vplývalo nielen na jeho rodinné prostredie, ale aj na celkové vnímanie jeho osoby ako advokáta. Vzhľadom na už opakované okolnosti prípadu, súd prvej inštancie rozhodol, že sú splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zohľadnil verejné šírenie príspevkov prostredníctvom Internetu v skupine na sociálnej sieti Facebook so širokou členskou základňou (vyše 18.000 členov), pričom príspevky boli verejne prípustné, dlhotrvajúci zásah (vyše 5 rokov) trvajúci aj po nariadenom neodkladnom opatrení, ktoré žalovaná nerešpektovala. Žalovaná sa sama označila za verejne známu osobu, ktorú ľudia na ulici spoznávajú. Charakter niektorých jej príspevkov presahuje pôvodný informačný cieľ, jej vyjadrenia sú difamujúce, často bez informačného charakteru, s cieľom len vykresliť žalobcu (iné osoby nevinímajúc) v negatívnom svetle, vzbudzujúc tak v čitateľoch jej príspevkoch negatívne emócie. Považoval za nesporné, že v rovnakej situácii by vzhľadom na okolnosti prípadu pociťovala vzniknutú ujmu aj iná osoba na mieste a v postavení žalobcu. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že jeho česť a dobrá povesť boli už naštrbené, súd prvej inštancie k tomu dodal, že okrem jedného článku v bulvárnem portály čas.sk a jeho spomenutie v pár reportážach ohľadom nahrávky (pričom v reportážach ohľadom nahrávky TV JOJ neodznalo jeho meno), negatívne meno žalobcu v spoločnosti vybudovala najmä žalovaná svojimi príspevkami. Výšku žalovanej sumy náhrady nemajetkovej ujmy považoval súd prvej inštancie za neprimerane vysokú. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy sa uplatňuje úvaha, v súlade s § 13 ods. 3 OZ, pričom má dostatočný priestor na zváženie všetkých okolností prípadu. Nemožno síce stanoviť žiadnu stupnicu, žiadne ohodnotenie závažného konania, táto úvaha však nie je a nemôže byť ľubovoľná a v zásade súd o výške uvažuje v intenciách konkrétneho sporu. Poukázal na to, že okolnosti, ktoré berú súdy do úvahy,

sú najčastejšie tieto: dĺžka protiprávneho konania, reakcia verejnosti, prípadné dobrovoľné upustenie od konania, prejavenie snahy o nápravu, škandalizácia osoby, opakovanie, príp. zvyšovanie intenzity protiprávneho konania, úmysel motivovaný snahou o dosiahnutie zisku, miera agresivity zverejnených informácií, sledovateľnosť a pod. Hoci v zásade platí, že kritériá objektívnej a subjektívnej povahy majú skôr vedľajšiu povahu, treba ich brať do úvahy, keďže poskytnutie peňažného zadostučinenia, ako aj určenie jeho formy a výšky sa posudzuje od prípadu k prípadu. V prípadoch obdobných zásahov do osobnostných práv sa náhrada nemajetkovej ujmy priznáva v súdnej praxi výnimočne, avšak vzhľadom na trvajúci zásah žalovanej, jej publikovanie difamačných príspevkov a videí o žalobcovi (tvrdenie, že je zodpovedný za smrť osoby, že je členom zločineckej skupiny...), aj napriek nariadenému neodkladnému opatreniu, odôvodňujú priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi v sume 3.000 Eur (výrok XXIII. rozsudku). Túto sumu považoval za primeranú, plniacu aj prevenčnú a represnú funkciu, zohľadňujúcu okolnosti prípadu, aj rozhodovacia činnosť súdov v obdobných prípadoch (napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/340/2016, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice I. z 22.3.2016, sp. zn. 24C/236/2009, v konaní bola o. i. priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 3.000 Eur). Súd zohľadnil aj samotný účel príspevkov a založenia facebookovej skupiny. Cieľom žalovanej nebolo osočovanie a difamácia žalobcu, ale nepochybne snaha byť ako matka so svojim synom, pričom za tým účelom používala aj nie vhodné vyjadrovacie prostriedky. Súd prvej inštancie určil sumu nemajetkovej ujmy aj vzhľadom na priznávanú výšku nemajetkovej ujmy v zásadnejších prípadoch zásahu do osobnostných práv, do práva na súkromný a rodinný život, poškodenie zdravia, stratu blízkeho a pod. (napr. v prípade náhrady nemajetkovej ujmy pozostalým pri strate blízkej osoby pri dopravnej nehode všeobecné súdu priznávajú cca 5.000 - 25.000 Eur, napr. rozsudok Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 6C/18/2022), ako aj pri menej závažných zásahoch do osobnostných práv (napr. pri náhrade nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením újného práva všeobecné súdu priznávajú cca 1.000 - 3.000 Eur, rozsudky Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Co/56/2022, 2Co/77/2022).

39. Vo výroku XXIV. súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

40. K vzájomnej žalobe (body 246 - 262 odôvodnenia) uviedol, že vzájomnou žalobou sa žalovaná domáhala súdnej ochrany osobnosti z dôvodu, že k zásahu do jeho osobnostných práv došlo článkami žalobcu zverejnenými na webovej stránke jeho advokátskej kancelárie. Žalovaná v súvislosti zo zásahom do práva na ochranu osobnosti žiadala poskytnúť ochranu v podobe reštitučnej žaloby, t.j. domáhala sa odstránenia následkov neoprávneného zásahu formou odstránenia (časť) článkov zverejnených žalobcom, v podobe satisfakčnej žaloby sa domáhala ospravedlnenia (výroky II. a III. petitu) a úhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 50.000 Eur. Žalovaná preukázala, že žalobca v období od 1.10.2019 do 7.5.2020 publikoval na svojej webovej stránke 4 články týkajúce sa aj okolností poručenského sporu. Za zverejnenie článkov 1 a 3 bol uznaný vinným disciplinárnym senátom SAK za disciplinárne previnenie porušenia povinností advokáta.

41. V článkoch 1 a 3 uviedol tvrdenia, ktorých pravdivosť nebola preukázaná (že žalovaná fyzicky napadla otca maloletého, aj jeho matku), žalovanú tam vykreslil ako matku, ktorej nezáleží na maloletom, ale len na vlastnej sebareprezentácii a reklame. Uviedol, že maloletý sa jej bojí a kontakt s ňou odmieta. Tvrdenia prezentoval ako fakty. V priebehu konania nebolo preukázané, že by sa žalovaná dopustila akéhokoľvek fyzického násillia voči maloletému synovi. Zverejnením prepisu súkromnej SMS komunikácie žalovanej zasiahol do jej práva na súkromie. Publikáciou článku na internete, ktorý je voľne prístupný každému používateľovi internetu, došlo k zásahu do osobnostných práv žalovanej, do jej práva na ochranu cti, ľudskej dôstojnosti, aj do práva na súkromie. Vo výroku XXV. a XXVII. rozsudku uložil súd prvej inštancie žalobcovi povinnosť články 1 a 3 vymazať.

42. V článku 2 žalobca komentoval články publikované v denníku SME, pričom vety „Vezmúc do úvahy, kto vlastne sú títo ľudia - matka, ktorá vulgárne nadáva malému synovi za to, že nechce jesť a bije ho, bije otca a starú mamu dieťaťa pred jeho očami ...“ a pripojený dokument označený ako „vyjadrenie rodiča MŠ - Kvocera x Janočková“ bezpochyby prezrádzajú čitateľom totožnosť „matky, ktorá vulgárne nadáva malému synovi“. Pravdivosť týchto tvrdení nebola v konaní preukázaná, ich verejnou publikáciou došlo k zásahu do osobnostných práv žalovanej, do jej práva na ochranu cti, ľudskej dôstojnosti, aj do práva na súkromie. Vo výroku XXVI. rozsudku uložil žalobcovi časť článku 2, vrátane prílohy s menom žalovanej, vymazať.

43. V článku 4 sa žalobca vyjadroval k reportáži P. V., spomenul aj žalovanú, ale išlo o vyjadrenie jeho názorov, prezentoval hodnotiaci úsudok. Vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo k uverejneniu tohto článku súd prvej inštancie vyhodnotil test proporcionality a dospel k záveru, že zverejnením tohto článku žalobca nezasiahol do práv žalovanej nad prípustnú mieru. Vzal do úvahy, že článok bol len reakciou na reportáž a verejne prezentované tvrdenia žalovanej o žalobcovi. O žalovanej sa v článku nevyjadruje hanlivo, ani difamačne. Cieľom článku nebolo útočiť na žalovanú, ale prezentovať svoj názor na odvysielanú reportáž, preto neuložil žalobcovi článok 4 vymazať.

44. Žalovaná vo vzájomnej žalobe žiadala aj morálnu satisfakciu - uložiť žalobcovi povinnosť ospravedlniť sa (reštitučná žaloba), a to písomne, a zverejnením ospravedlnenia na webovej stránke jeho advokátskej kancelárie v sekcii „Aktuality“ (kde boli články zverejnené). Zároveň žiadala oprávnenie zverejniť ospravedlnenie na Facebooku prostredníctvom užívateľského účtu „Iniciatíva za vymazaných rodičov“. V konaní nebolo sporné, že žalobca neoprávnene rozposlal tretím osobám nahrávku vyhotovenú otcom maloletého z roku 2017, bez vedomia a súhlasu žalovanej (č. I. 312a spisu). Išlo o neoprávnený zásah do ochrany súkromia žalovanej. V konaní bolo listinnými dôkazmi preukázané, že otec maloletého odmietal umožniť žalovanej akýkoľvek kontakt s maloletým. Zo záznamu z rozhovoru s maloletým z 19.12.2023 vyplýva, že podľa psychologičky otec manipuloval maloletého proti žalovanej. Konštatoval, že v prípade morálnej satisfakcie v dôsledku zásahu do osobnostných práv ide o prípad objektívnej zodpovednosti, kedy už len samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach postačuje pre priznanie primeraného zadosťučinenia vo forme morálnej satisfakcie a teda nevyžaduje sa existencia následkov zásahu v prípade uplatňovania nároku na morálnu satisfakciu. Zákon nevyžaduje vyvolanie následkov, ale postačí, že zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie práva chráneného v § 11 OZ a teda zákon ani nestanovuje povinnosť žalovanej následky preukázať. Súd prvej inštancie jej návrhu vo výroku XXVIII. rozsudku vyhovel pri článkoch 1 - 3, ktoré (čiastočne) uložil žalobcovi vymazať vo výrokoch XXV. - XXVII. rozsudku. Uviedol, že z hľadiska obsahového, vymedzila žalovaná ospravedlnenie správne. Písomné ospravedlnenie a jeho zverejnenie považoval za primerané. Súd prvej inštancie pri úvahe o primeranosti navrhovaného ospravedlnenia ako morálnej satisfakcie vychádzal z obsahu a povahy príspevkov. Vzal do úvahy test proporcionality (zohľadnil: kto, o kom, čoho sa týka, kde, kedy a ako informáciu zverejnil), čo bolo cieľom príspevku, či išlo o difamačné tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok, príp. nedovolenú kritiku. Zhodnotil kontext a obsah článkov, ako aj ospravedlnenia. Obranu žalobcu, že články boli zverejnené na pokyn klienta vyhodnotil ako účelovú, pretože svoje tvrdenie nepreukázal (hoci ho žalovaná namietala) a zároveň ako advokát nebol viazaný pokynmi klienta v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi. Protiprávne konanie pri zverejnení článkov 1 a 3 bolo konštatované aj príslušným disciplinárnym senátom SAK. Stotožnil sa s vyjadrením žalovanej, že predmetné rozhodnutie SAK nezbavuje žalobcu občianskoprávnej zodpovednosti za obsah článkov titulom žaloby o ochranu osobnosti.

45. V dôsledku vznesenej námietky premlčania žalobcom, súd prvej inštancie nevyhovel vzájomnej žalobe v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaná argumentovala, že nárok na finančné odškodnenie bol uplatnený pred uplynutím doby premlčania, vzhľadom na § 106 ods. 1, 2 OZ, pričom subjektívna premlčacia doba nezačala plynúť od momentu protiprávneho konania žalobcu, t.j. od momentu zverejnenia jednotlivých sporných článkov, ale až po naplnení oboch zákonom predpokladaných podmienok (poškodený sa dozvie o škode, t.j. musí dôjsť minimálne v vzniku škody a poškodený sa musí zároveň dozvedieť, kto za škodu zodpovedá, t.j. kto ju spôsobil). Vzhľadom na ust. § 106 ods. 2 OZ a skutočnosť, že žalobca spôsobuje škodu žalovanej úmyselne, objektívna premlčacia doba síce začala plynúť od momentu zverejnenia jednotlivých sporných článkov, avšak v uvedenom prípade je premlčacia doba až 10 rokov. Uviedol, že žalovanej argumentácia nie je správna, nejde o náhradu škody, ale o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá sa premlčuje podľa § 101 OZ, čo bolo opakovane potvrdené rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov SR, vrátane Najvyššieho súdu SR. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R 58/2014). Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17.2.2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009). Poukázal na to, že premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, v danom prípade dňom nasledujúcim po zverejnení jednotlivých článkov. Námietku žalovanej, že zásah do osobnostných práv žalobkyne stále trvá považoval za neopodstatnenú. V konaní bolo preukázané,

že články boli publikované 1.10.2019 - 2.3.2020 (článok 4 bol publikovaný 7.5.2020). Žalobkyňa preto mohla svoje právo na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát najskôr 2.10.2019 (deň po publikácii článku 1 vo vzťahu k článku 1), resp. 19.10.2019 a 3.3.2020 (vo vzťahu k článkom 2 a 3). Od týchto dní začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá, zohľadňujúc spočítanie premlčacej doby (body 171 a 172 odôvodnenia), pri článku 3, publikovanom najneskôr, skončila 18.5.2023, pričom vzájomná žaloba bola podaná až 29.6.2023. Dodal, že aj v prípade článku 4 by došlo k premlčaniu, a to dňom 17.6.2023 (v prípade článku 4 by premlčacia lehota spočívala len počas 41 dní).

46. Vo výroku XXIX. súd prvej inštancie vzájomnú žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

47. O trovách konania vo veci samej súd prvej inštancie rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 CSP za použitia § 255 ods. 1 a 2 CSP. Vychádzal zo zásady, že právo na ochranu osobnosti je jediným hmotnoprávnym nárokom, ktorého sa môže domáhať rôznymi prostriedkami procesnej ochrany - negatívnou, reštitučnou, či satisfakčnou žalobou, a to hoci aj všetkými súbežne, pričom žaloba satisfakčná môže znieť tak na poskytnutie morálneho zadošťučinenia napr. vo forme verejného ospravedlnenia, ako aj, a to opäť hoci aj súbežne, na poskytnutie relutárnej, t. j. peňažnej náhrady vzniknutej nemajetkovej ujmy. Keďže stále ide o uplatnenie jediného hmotnoprávného nároku v dôsledku protiprávneho konania, ktorým žalovaný neoprávnene zasiahol do práva na ochranu osobnosti, a hoci jednotlivé zložky ochrany osobnosti viacerými prostriedkami procesnej ochrany sú žalovateľné samostatne, tieto nároky nemožno oddeľovať a v týchto konaniach preto je dôležité rozlišovať, že ochrana osobnostných práv, do ktorých zásahom žalovaného bolo neoprávnene zasiahnuté, je to základné, čoho žalobca v spore sa domáha a všetko ostatné je len sprevádzajúce, t. j. druhotné a nadväzujúce, najmä to, či žalobcovi (ne)bola prisúdená primeraná relutárna náhrada jeho nemajetkovej ujmy, resp. v akej výške (viď rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Co/65/2023-485 z 2.10.2024). Uviedol, že základom pre závery o čiastočnom úspechu žalobcu pre účely rozhodnutia o trovách konania o žalobe vo výroku XXX. rozsudku bolo konštatovanie zásahu do jeho práv a vznik ujmy namietaným zásahom zo strany žalovanej vo vzťahu k tzv. negatívnej žalobe, ktorej súd prvej inštancie v celom rozsahu vyhovel, v tejto časti bol úspešný v rozsahu 100 %. V časti k tzv. reštitučnej žalobe vyhovel čiastočne. Z požadovaných 32 nárokov, plne vyhovel 11 nárokom, nevyhovel 8 nárokom a čiastočne vyhovel 13 nárokom, čo vyhodnotil ako úspech žalovanej v 17 príspevkoch a úspech žalobcu v 15 príspevkoch (čiastočne vyhovené nároky súd rozdelil rovnako medzi obe strany sporu). V časti o reštitučnej žalobe mala žalovaná úspech 6,25 % (úspech žalovanej 53,125 % - úspech žalobcu 46,875 %). V časti o poskytnutie morálnej satisfakcie bol úspešnejší žalobca, a to v rozsahu 25 % (súd uložil žalovanej ospravedlniť sa za 30 z požadovaných 48 príspevkov, čo zodpovedá úspechu 62,5 % od ktorého odpočítal úspech žalovanej v rozsahu 18 príspevkov, čo zodpovedá úspechu 37,5 %). V časti finančnej satisfakcii súd prvej inštancie žalobe vyhovel, pričom výška závisela od úvahy súdu, žalobca bol v tejto časti úspešný v rozsahu 100 %. Z uvedeného vyplýva, že žalobca bol celkovo v konaní o žalobe úspešný v rozsahu 54,69 % (celkovo bol žalobca úspešný v štyroch bodoch v rozsahu 225 % a žalovaná bola úspešná v rozsahu 6,25 %, úspech žalovanej odrátať od úspechu žalobcu a toto vydell počtom 4 nárokov).

48. Pri rozhodovaní o trovách konania o vzájomnej žalobe súd prvej inštancie zohľadnil tri nároky (reštitučnú časť vo forme vymazania článkov, ospravedlnenie ako morálnu satisfakciu a náhradu nemajetkovej ujmy ako finančnú satisfakciu). V reštitučnej časti vzájomnej žaloby bol úspech žalovanej 50 % (súd uložil žalobcovi vymazať tri zo štyroch príspevkov, čo znamená úspech žalovanej 75 % a úspech žalobcu 25 %), rovnako ako pri rozhodovaní o poskytnutie morálnej satisfakcie vo forme ospravedlnenia. V časti finančnej satisfakcie bol v plnom rozsahu úspešný žalobca, čo znamená, že úspech strán sporu v konaní o vzájomnej žalobe bol celkovo rovnaký ($50 \% + 50 \% - 100 \% = 0$), preto žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania o vzájomnej žalobe, nepriznal. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa súd prvej inštancie zaoberal aj tým, či v danom prípade neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP pre nepriznanie náhrady trov konania. V predmetnej veci nemal za preukázanú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa ani výnimočnosť okolností u strán sporu, a preto nevidel priestor pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

49. Žalobca bol v plne úspešný v konaní o neodkladnom opatrení, preto mu súd prvej inštancie priznal v tejto časti plnú náhradu trov konania.

50. Proti výrokom XXIII., XXV., XXVI., XXVII., XXVIII. rozsudku v spojení s opravným uznesením podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Nesúhlasil s uloženou povinnosťou žalovanej zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3.000 Eur z dôvodu, že takéto rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci a nesprávnych skutkových zisteniach. Konštatoval, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy sa musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila. Súd musí vziať do úvahy napríklad to, či k následkom zásahu došlo len v mieste bydliska žalobcu alebo širšom okolí. Vzhľadom na spôsob, akým žalovaná nepravdivé a difamačné informácie o ňom zverejňovala je jednoznačné, že zásah do jeho práv bol realizovaný prostredníctvom zdroja ľahko prístupného širokej verejnosti. Zdôraznil, že dlhé roky pilne pracoval na svojej kariére a vybudovaní dobrého mena v oblasti advokácie. Z tohto dôvodu je pre neho neprípustné, aby sa žalovaná verejne vyjadrila o jeho osobe používajúc expresívne pojmy a spájala ho s organizovanou zločineckou skupinou, či ho bez akéhokoľvek dôkazu obviňovala z korupcie. Poukázal aj na to, že pracovné zaradenie osoby, ktorá tvrdí, že do jej práv bolo zasiahnuté je tiež smerodajným faktorom, ktorý je potrebné zohľadniť pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Má za to, že súd prvej inštancie nebral dostatočne pri svojom rozhodovaní do úvahy jeho profesijné postavenie a spôsob, akým žalovaná verejne nepravdivé informácie o ňom zverejňovala. Uverejnenými výrokmi žalovaná bol obvinený z trestnej činnosti v internetovom priestore, na facebookovej stránke, ktorá je prístupná širokej verejnosti, a to bez možnosti reagovať. Má za to, že takéto obvinenie spôsobom, ktorý mal širokú publicitu a bez možnosti brániť sa tým istým spôsobom a formou, s takou istou širokou publicitou vedie k záveru, že len uvedené ospravedlnenia žalovanej a povinnosť náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3.000 Eur mu nie je z hľadiska existujúcich negatívnych následkov zo strany žalovanej postačujúce. Zdôraznil, že inkriminované články boli objektívne spôsobilé svojim obsahom vyvolať negatívny zásah do jeho osobnostnej sféry. Bol v nich totiž v súvislosti s výkonom svojho povolania (advokácie) obvinený z ovplyvňovania viacerých subjektov pôsobiacich v rámci justície, či z korupcie, čo u čitateľa vyvolávalo dojem páchania trestnej činnosti. Poukázal na to, že spôsob určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa rozhodnutia nekorešponduje s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme a povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky vs. Spojené kráľovstvo), pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanej vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti. Hoci súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol príklady iných súdnych rozhodnutí, kde bola určená podobná výška náhrady nemajetkovej ujmy, má za to, že tieto boli vybrané tak, aby zodpovedali výške náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú stanovil v tomto konkrétnom prípade súd prvej inštancie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 689/2014, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/91/2023 zo dňa 27.6.2024, v ktorom boli žalobcom priznané nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 Eur. Konštatoval, že ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanej za telené zranenia alebo násilné činy. Uviedol, že pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy stanovenej podľa zákona č. 274/2017 Z.z. pri trestných činoch napr. obchodovania s ľuďmi, znásilnenia a pod. je daný nárok vyplatenia odškodnenia za spôsobenú morálnu ujmu v sume 10 - násobku minimálnej mzdy. Táto predstavovala v roku 2019 sumu 520 Eur, teda takéto osoby by mali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.200 Eur. Má za to, že priznaná náhrada v sume 3.000 Eur je neprimeraná, neadekvátne a neproporcionálna. Zohľadniť by sa mala aj mimoriadne vysoká miera inflácie. K povinnosti podľa výrokov XXV., XXVI., XXVII., a XXVIII. rozsudku uviedol, že v jeho prípade bolo zverejnenie týchto príspevkov na jeho vlastnej webovej stránke spôsobom jedinej možnej obrany na verejne šírené difamačné informácie zo strany žalovanej v danej chvíli. Jednalo sa o jeho reakciu. Informácie, ktoré zverejnil v týchto príspevkoch neobsahovali expresívne výrazy na osobu žalovanej a taktiež sa neodvolávali na nepravdivé skutočnosti. Jednalo sa o zverejnenie pravdivých skutočností, čo podľa judikatúry z pravidla nemožno považovať za konanie odporujúce § 11 OZ. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že mení výrok XXIII. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 30.000 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a zruší rozsudok vo výrokoch XXV., XXVI., XXVII. a XXVIII.

51. Proti výrokom I. až XXII. a XXIX. až XXXII. podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Namietala, že vo výrokoch rozsudku XXV., XXVI. a XXVII. došlo zo strany súdu prvej inštancie k evidentnej chybe v písaní, keď namiesto toho, aby povinnosť odstrániť články bola uložená žalobcovi, táto povinnosť bola uložená žalovanej. Uvedenú chybu navrhla odstrániť opravným uznesením. K jednotlivým nárokom, ktoré si žalobca uplatnil a ktoré mu súd prvej inštancie priznal považuje za potrebné uviesť, že zotráva na svojich vyjadreniach a písomných podaniach a stále tvrdí, že jednotlivé tvrdenia obsiahnuté v sporných príspevkoch na sociálnej sieti Facebook sú len tvrdeniami, resp. hodnotiacimi úsudkami (kritikou), ktoré nemajú charakter protiprávneho konania, t.j. neoprávnene nezasahujú do osobnostných práv žalobcu, vychádzajú z pravdivých skutkových okolností, resp. spočívajú v prezentovaní jej názoru. Nestotožňuje sa s názorom súdu prvej inštancie, že nepredložila žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali pravdivosť jej tvrdení prezentovaných vo viacerých sporných príspevkoch, a to aj napriek tomu, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že na predmetnej nahrávke je zachytený hlas žalobcu, t.j. že uvedenú skutočnosť v konaní preukázala. Ustálil záver, že nepreukázala, že vyjadreniami žalobcu na zvukovej nahrávke sa žalobca mal dopustiť protiprávneho konania. Z obsahu zvukovej nahrávky, je pritom nesporne zrejmé, že žalobca dokáže prostredníctvom tretej osoby zabezpečiť v prospech svojho klienta v súdnom konaní ním požadovaný výsledok a to za sumu 50.000 Eur až 60.000 Eur, resp. zo zmluvou za sumu zvýšenú o DPH, pričom prevažná časť tejto sumy má ísť lobistovi, ktorý „sa bude rozprávať s vplyvnými ľuďmi o konaní, resp. bude otvárať dvere“. Z uvedenej nahrávky je zrejmé, že toto navrhol žalobca J. S. L.. Nedá sa stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že ovplyvňovanie rozhodnutia súdov za finančné plnenie, ako aj obchádzanie daňových predpisov nemožno považovať za protiprávne konanie. Taktiež z obsahu zvukovej nahrávky je preukázateľne zrejmé, že žalobca ponúkol J. S. L. svoje služby, ktoré rozhodne nemožno považovať za zákonné. Napriek tomu, že posúdenie protiprávnosti určitého konania je úlohou súdu, súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal obsahom zvukovej nahrávky, t.j. jednotlivými vyjadreniami, resp. návrhmi žalobcu. Nevenoval pozornosť a teda neposudzoval, či ide alebo nejde o protiprávne konanie. V odôvodnení rozhodnutia ani nevyvetlil na základe akých myšlienkových pochodov dospel k záveru, že obchádzanie daňových predpisov, resp. ovplyvňovanie rozhodovania súdov nie je údajne protiprávnym konaním. Má za to, že pre posúdenie toho, či určité konanie má charakter protiprávneho konania nie je nevyhnutná existencia právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým konkrétne konanie je posúdené ako trestné konanie. K súdnym rozhodnutiam, na ktoré v tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie uviedla, že predmetný právny názor nie je možné posudzovať a najmä aplikovať v praxi striktno reštriktívne a že skutočnosť, že žalovaná v sporných príspevkoch spojila žalobcu so zvukovou nahrávkou, z ktorej evidentne vyplýva správanie, ktoré má korupčné znaky neznamena, že obvinila žalobcu v sporných príspevkoch z trestného činu korupcie. Jednoznačne pritom preukázala, že osoba, ktorá na zvukovej nahrávke navrhuje obchádzanie daňových predpisov, ako aj vybavenie súdneho rozhodnutia za finančnú odplatu je žalobca. Má za to, že sporné príspevky týkajúce sa tzv. korupčnej nahrávky nemôžu neoprávnene zasahovať do osobnostných práv žalobcu, keďže názory v nich prezentované sa zakladajú na pravdivých skutkových okolnostiach. Je zrejmé, že súd prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu posúdeniu, resp. záveru, že v konaní nepreukázala, že na zvukovej nahrávke je zachytené protiprávne konanie, t.j. okrem iného aj konanie, ktoré má znaky korupčného správania. Podľa jej názoru súd prvej inštancie vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu a tiež vec aj nesprávne právne posúdil, čo malo za následok, že sa nesprávne vysporiadal s viacerými spornými príspevkami, v ktorých bol žalobca spájaný so zvukovou nahrávkou, t.j. s tzv. korupčnou nahrávkou a tieto nesprávne vyhodnotil a nesprávne posúdil ako protiprávny zásah do osobnostných práv žalobcu.

52. V súvislosti s posúdením, či sporné príspevky, ktoré zverejnila na sociálnej sieti Facebook majú spôsobilosť neoprávnene zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu považovala za nutné poukázať na to, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, čo bolo potvrdené aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/149/2009, prípadne uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 191/2015, či Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. II. ÚS 2051/14. Zdôraznila, že žalobca je ako advokát považovaný za osobu verejného záujmu a preto musí znášať väčšiu mieru kritiky a hranice ochrany jeho osobnostných práv sú nižšie ako hranice ochrany bežných ľudí. Aj keď súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca by ako advokát, t.j. osoba verejného záujmu mal znášať väčšiu mieru kritiky, uvedenú skutočnosť de facto nijakým spôsobom nezohľadnil pri svojom rozhodovaní. Tvrdenia, resp. hodnotiace úsudky prezentované v sporných príspevkoch sú prejavom realizácie jej práva, ktoré jej vyplýva z čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR. V tejto súvislosti poukázala na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 184/2015, či uznesenie Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS

2246/12. Ak súd prvej inštancie formálne v odôvodnení uviedol, že v konaní sa údajne zaoberal aj otázkou proporcionality, z obsahu odôvodnenia rozsudku nie je vonkoncom zrejmé, ako sa zaoberal posúdením vzájomnej kolízie práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu. Má za to, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní dôsledne nezaoberal viacerými jej zásadnými námietkami, resp. skutočnosťami, ktorými sa zaoberať mal. Preto podľa jej názoru postupoval nesprávne.

53. K jednotlivým výrokom žalovaná uviedla, že čo sa týka výroku I. zo žiadneho sporného príspevku zverejneného na sociálnej sieti Facebook nevyplýva, že by uviedla, že žalobca jej bráni v styku s maloletým dieťaťom. V konaní náležite preukázala, že žalobca minimálne dňa 2.9.2018 prostredníctvom pokynov, ktoré telefonicky dal otcovi maloletého dieťaťa zamedzil jej v realizácii styku s maloletým synom, čo vyplýva aj z obsahu rozhodnutia Okresného úradu Považská Bystrica č.k. OÚ-PB-OVVS-2019/002900z zo dňa 25.6.2019. Z uvedeného listinného dôkazu je preukázané, že žalobca jej bránil v styku s jej maloletým synom. Ďalej uviedla, že z príspevkov zo dňa 20.8.2020, resp. 11.4.2021, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie v bode 197 odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že žalobca je stíhaný Národnou kriminálnou agentúrou. V sporných príspevkoch poukázala len na to, že zvuková nahrávka, na ktorej je zachytené evidentne korupčné správanie bolo predmetom prešetrovania zo strany NAKA, čo je pravdivá informácia. Nikdy neuviedla, že žalobca je stíhaný Národnou kriminálnou agentúrou; skutočnosť, že určitá osoba je vypočítaná v súvislosti s konkrétnym vyšetrovaním, ktoré je vedené, resp. je osobou, ktorá je preverovaná v súvislosti s možnou trestnou činnosťou ešte automaticky neznamena, že ide o osobu stíhanú. Taktiež zo žiadneho jej príspevku nevyplýva, že žalobca pácha trestné činy korupcie a obchodovania s ľuďmi ako aj trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Uvedená skutočnosť nevyplýva priamo ani z príspevkov, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie. Nepopiera, že v sporných príspevkoch spájala žalobcu so zvukovou nahrávkou, na ktorej je evidentne zachytené korupčné správanie, avšak to, že na predmetnej zvukovej nahrávke je zachytený hlas žalobcu, ktorý preukázateľne popisuje protiprávne konanie, t.j. okrem iného aj to, že dokáže za určitú sumu finančných prostriedkov zabezpečiť pozitívny výsledok súdneho konania, t.j. dokáže cez tretiu osobu ovplyvniť rozhodovaciu činnosť súdu v prospech svojho klienta bolo riadne v konaní preukázané. To, že použila vo viacerých prípadoch expresívnejšie vyjadrenia aj vo vzťahu k žalobcovi ešte samo o sebe nemožno považovať za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv. V prípade prirovnávania žalobcu k osobe J. K., resp. v prípade šírení informácií označujúcich akékoľvek osoby ako opičky žalobcu, v tejto súvislosti v plnom rozsahu odkazuje na svoje stanovisko v podaniach zo dňa 21.7.2022 a 11.4.2024. Zároveň dáva do pozornosti, že význam jednotlivých sporných príspevkov je odlišný od významu tvrdení uvedených vo výroku I. rozsudku. V tejto súvislosti odkazuje na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 60Ek/1005/2021, z obsahu ktorého vyplýva, že exekúcia vedená proti nej bola zastavená z dôvodu, že obsah príspevkov zverejnených ňou neporušoval neodkladné opatrenie, t.j. že oprávnený si subjektívne vykladal zverejnené príspevky, pričom v týchto nebolo priamo uvedené to, čo v exekučnom titule. Považuje za nesporné, že rozsah petitu (výrok I.) nie je formulovaný tak, že by v súvislosti s jednotlivými spornými príspevkami konštatoval správne neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nebol oprávnený takémuto nároku, t.j. petitu vyhovieť. Pokladá za zrejmé, že súd prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu posúdeniu, resp. záveru, že žalobca má voči nej nárok na zdržanie sa zasahovanie do jeho osobnostných práv a to v rozsahu, resp. v znení ako je to uvedené vo výroku I. rozsudku. V tejto súvislosti nie len, že vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, ale taktiež vec aj nesprávne právne posúdil.

54. K výrokom II. až XX. uviedla, že súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru, že predmetnými spornými príspevkami neoprávnene zasiahla do osobnostných práv žalobcu. V plnom rozsahu odkazuje na svoje písomné podanie zo dňa 21.7.2022 a tiež zo dňa 11.4.2024, v ktorom sa rozsiahlo venovala sporným príspevkom, ktoré boli uvedené na sociálnej sieti Facebook a ktoré mali podľa názoru žalobcu údajne protiprávne zasahovať do jeho osobnostných práv. Má za to, že súd prvej inštancie sa jej vyjadreniami, resp. tvrdeniami preukázateľne nijakým spôsobom nezaoberal. Opätovne dáva do pozornosti rozsudok Okresného súdu Košice – okolie sp.zn. 12C/53/2020 zo dňa 17.2.2023 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/173/2023 zo dňa 10.10.2024 s tým, že je nevyhnutné prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k prípadnému porušeniu osobnostných práv dôjde ako aj cieľu, ktorý je tým sledovaný, pričom v jej prípade odvolací súd zastal názor, že aj keď používa niekedy nie najvhodnejšie prostriedky jej snaha ako matky je len byť so svojim synom. Poukázala aj na to, že prevažná časť príspevkov, ktoré by mala aktuálne odstrániť zo sociálnej siete Facebook sú príspevkami, ktoré boli zverejnené pred niekoľkými rokmi, pričom od tejto doby boli žalovanou na sociálnej sieti

Facebook zverejnené nespočetné množstvo iných príspevkov, ktoré sa netýkajú žalobcu, resp. dotknuté sporné príspevky je nutné v súčasnosti vyhľadávať, k čomu zo strany verejnosti nedochádza, nakoľko k sporným príspevkom nie je toho času priamy prístup, resp. verejnosť k nim nemá prístup bez toho, aby venovala enormné množstvo času na ich vyhľadanie na sociálnej sieti Facebook a teda je na mieste otázka zmyslu odstránenia takýchto príspevkov, teda či odstránenie týchto príspevkov napĺňa zmysel reštitučnej časti žaloby. Touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie nezaoberal. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že súd prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu posúdeniu, resp. záveru, že žalobca má voči nej nárok na odstránenie viacerých sporných príspevkov, resp. ich častí a to v rozsahu, resp. v znení v akom je to uvedené vo výrokoch II. až XX. rozsudku. Má za to, že súd prvej inštancie v tejto súvislosti nie len, že vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, ale vec aj nesprávne právne posúdil.

55. K výrokom XXI. a XXII. zastáva názor, že súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru, že z hľadiska obsahového bol zo strany žalobcu rozsah ospravedlnenia vymedzený správne, keďže obsah ospravedlnenia sa vzťahuje na skutočnosti, ktorých sa preukázateľne nedopustila a nie je teda objektívne dôvod, aby sa v nich žalobcovi ospravedľovala. Ďalej uviedla, že v jednotlivých príspevkoch, ktoré sú uvedené v znení ospravedlnenia, ktoré má zaslať žalobcovi, resp. aj zverejniť na sociálnej sieti Facebook neuvádzala informácie v znení tak, ako to prezentuje súd prvej inštancie vo výroku XXI. a preto nie je možné požadovať, aby sa mala žalovaná ospravedlniť žalobcovi za niečo, čo neurobila. Zdôraznila, že obsahové vymedzenia rozsahu ospravedlnenia je na žalobcovi; pokiaľ žalobca vymedzí obsah ospravedlnenia nesprávne, súd prvej inštancie nie je oprávnený mu priznať nárok na predmetné ospravedlnenie, resp. obsah ospravedlnenia modifikovať v jeho prospech. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu posúdeniu, resp. záveru, že žalobca má voči nej nárok na ospravedlnenie a to v rozsahu, resp. v znení v akom je to uvedené vo výroku XXI. rozsudku. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti nie len, že vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, ale taktiež vec aj nesprávne právne posúdil.

56. K výroku XXIII. žalovaná poukázala na ust. § 13 ods. 2 OZ s tým, že priznanie peňažného zadostučinenia nezávisí od voľnej úvahy konajúceho súdu. Zdôraznila, že konajúci súd musí mať v konaní na základe vykonaného dokazovania riadne preukázané, že majetková ujma reálne u žalobca nastala, t.j. že preukázateľne došlo k negatívnym následkom v jeho súkromnom, rodinnom alebo pracovnom živote. Súd je oprávnený priznať náhradu nemajetkovej ujmy výlučne vtedy, ak vzniknutú ujmu nie je možné zmierniť prostredníctvom žiadnej inej formy morálneho zadostučinenia a zároveň tiež žalobca v konaní preukáže, že následkom protiprávneho zásahu do jeho osobnostných práv došlo k vzniku negatívnych následkov v jeho súkromnom, rodinnom alebo pracovnom živote. Dôkazné bremenom pritom spočíva na žalobcovi. Považuje za zrejmé, že žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že spornými príspevkami mu mala byť údajne poškodená česť a vážnosť a dobrá povesť v spoločnosti ako aj v súkromí a v jeho pracovnom prostredí, resp. že žalobca bol údajne vystavovaný tlaku vysvetľovať okolnosti vzniku príspevkov, a to aj pred svojimi maloletými deťmi, čo malo údajne nepriaznivo vplyvať na jeho rodinné prostredie ale aj na celkové vnímanie jeho osoby ako advokáta. Má za to, že tvrdenie súdu prvej inštancie uvedené v bode 241 odôvodnenia je založené len na tvrdeniach žalobcu, ktoré boli v priebehu konania kvalifikovane popreté žalovanou. Svoje tvrdenia nijakým spôsobom nepreukázal, resp. ani len nenavrhol vykonanie akéhokoľvek dokazovania v tejto súvislosti. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Okresného súdu Košice – okolie sp.zn. 12C/53/2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.z. 5Co/173/2023 ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/17/2010 zo dňa 10.8.2011. Do pozornosti dala aj to, že súd prvej inštancie sa podrobne nezaoberal otázkou z akého zákonného dôvodu uprednostnil peňažnú satisfakciu pred morálnou. Pokladá za zrejmé, že súd prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu posúdeniu, resp. záveru, že žalobca má voči nej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti nie len, že vychádzal z nesprávneho zisteného skutkového stavu, ale taktiež vec aj nesprávne právne posúdil.

57. Žalovaná je zároveň toho názoru, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, ak žalobcovi poskytol právnu ochranu, nakoľko z tvrdení a dôkazov ňou prezentovaných nesporne vyplýva, že žalobca sa snaží zneužiť inštitút ochrany osobnosti na to, aby mohol zasahovať do jej práva na slobodu slova, resp. aby sa zvuková nahrávka, na ktorej je zachytené jeho korupčné správanie neprezentovala na verejnosti v spojitosti so žalobcom a to aj napriek tomu, že hlas zachytený na predmetnej nahrávke je hlasom žalobcu. Má za to, že to, za akých okolností sa žalobca domáha nárokov na ochranu osobnosti

je možné považovať aj za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Ani týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie nezaoberal. Považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie sa zároveň nezaoberal ani skutočnosťou, či žalobcovi vôbec môžu byť priznané jednotlivé nároky súvisiace s ochranou osobnosti, ak práve žalobca preukázateľne zasahoval neoprávnene do osobnostných práv žalovanej.

58. K svojej vzájomnej žalobe a jednotlivým nárokom, ktoré si uplatnila v tejto súvislosti považovala za potrebné uviesť, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého sa žalobca zverejnením článku „Oficiálne stanovisko advokátskej kancelárie k reportáži P. V. zo dňa 18.3.2020 a k „tlačovej besede“ I. D. A. – vymazanej matky zo dňa 30.4.2020“ údajne nemal dopustiť neoprávneného zásahu do jej osobnostných práv nad prípustnú mieru, keďže v spornom článku bol prezentovaný údajne len hodnotiaci úsudok, resp. názor žalobcu na reportáž P. V. bez toho, aby sa voči žalovanej vyjadroval hanlivo alebo difamačne. Má za to, že uvedený článok nie je len reakciou na reportáž P. V., ale ide aj o reakciu na žalovanú, čo vyplýva priamo z obsahu názvu článku. Poukázala aj na to, že už v úvode článku žalobca dáva odkaz na článok „Oficiálne stanovisko advokátskej kancelárie k medializácii v denníku SME“, vo vzťahu ku ktorému bola žalobcovi uložená súdom prvej inštancie povinnosť na čiastočné odstránenie tohto článku (výrok XXVI. rozsudku), nakoľko ním došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv. Cieľom článku je navodiť pred verejnosťou dojem, že reportáž P. V. mala byť vyrobená na jej objednávku. Žalobca v článku prezentuje difamačné tvrdenia o tom, že práve ona si mala objednať u P. V. vytvorenie reportáže, ktorá má poškodzovať meno žalobcu. Žalobca pritom v priebehu konania nijakým spôsobom nepreukázal tieto tvrdenia, neuniesol dôkazné bremeno. Poukázala aj na to, že žalobca sa snaží článkom navodiť dojem, že žalovaná sa snaží ho diskreditovať a zavádzať verejnosť, pričom žalobca sa cielene snaží navodiť dojem, že keďže žalovaná nie je spokojná s vývojom konania o úpravu práv a povinností k jej maloletému synovi, snaží sa diskreditovať žalobcu. Má za to, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, ak obsah článku nevyhodnotil ako neoprávnený zásah žalobcu do jej osobnostných práv a neuložil mu povinnosť odstrániť tento článok v celom rozsahu, ako i povinnosť ospravedlniť sa jej aj v súvislosti s týmto článkom. Nesúhlasí ani s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého sa v konaní domáha údajne premlčaného nároku na peňažné odškodnenie. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo/1522/2007, podľa ktorého právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ nepodlieha premlčaniu. Pre prípad, ak by aj názor súdu prvej inštancie o tom, že nárok na priznanie nemajetkovej ujmy je nárokom majetkovým, pričom takýto nárok sa môže premlčať bol správnym, potom zastáva názor, že si uplatňoval svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy včas, t.j. pred uplynutím premlčacej lehoty. Keďže nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je nárokom na náhradu škody, do pozornosti dala Nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 695/2017, podľa ktorého sa pod pojmom škoda rozumie tak škoda majetková ako i škoda nemajetková. Zotrúva na názore, že v prípade, ak by nárok na peňažné odškodnenie, t.j. náhradu nemajetkovej ujmy malo byť premlčateľným majetkovým právom, potom by sa malo postupovať v zmysle § 106 OZ. Ustanovenie § 101 OZ je možné aplikovať len vtedy, ak v ďalších ustanoveniach nie je uvedené inak. Taktiež je potrebné si uvedomiť, že v zmysle predmetného ustanovenia má premlčacia doba začať plynúť dňom, kedy sa právo mohlo vykonať prvý raz. Preukázateľne nemala vedomosť o tom, kedy boli sporné články zverejnené, resp. kto ich zverejnil, teda nie je pravdou, že by objektívne mohla uplatniť na súde nárok na nemajetkovú ujmu už nasledujúcim dňom po zverejnení sporných článkov. V prípade uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/265/2009, na ktoré v odôvodnení rozsudku poukázal súd prvej inštancie považovala za potrebné dodať, že v tomto prípade sa súd zaoberal úplne inou situáciou. Pokladá za zrejmé, že súd prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu posúdeniu, resp. záveru, že žalobca neoprávnene nezasiahol do osobnostných práv žalovanej sporným článkom, resp. že nárok žalovanej na nemajetkovú ujmu voči žalobcovi je nárokom premlčaným. V tejto súvislosti vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu a taktiež vec aj nesprávne právne posúdil. Povinnosť žalobcu sa jej ospravedlniť (výrok XXVIII.) by sa mala vzťahovať aj na uvedený článok tak ako to navrhovala vo vzájomnej žalobe.

59. Nesúhlasí ani s výrokom XXX., ktorým bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania o žalobe v rozsahu 54,69 %. Zdôraznila, že v prípade sporných príspevkov, pri ktorých bola zaviazaná odstrániť len ich časti ide de facto len o odstránenie jedného, resp. dvoch slov, pričom zvyšok týchto príspevkov podľa súdu prvej inštancie neoprávnene nezasahuje do osobnostných práv žalobcu. Vzhľadom na rozsah sporného príspevku, t.j. pomer obsahu príspevku, ktorý môže ponechať na sociálnej sieti a ktorý by mala odstrániť sa nemôže vonkoncom stotožniť s názorom súdu prvej inštancie o pomere úspešnosti strán sporu v prípade týchto sporných príspevkov.

60. Žalovaná poukázala aj na to, že žalobca opakovane zmaril nariadené pojednávanie vo veci, pričom pojednávania nariadeného na deň 22.6.2023, ktoré bolo odročené až priamo na pojednávaní sa riadne zúčastnila osobne aj ona. Nakoľko žalobca preukázateľne procesne zavinil tieto trovy (účasť na pojednávaní dňa 22.6.2023) súd prvej inštancie jej mal priznať proti žalobcovi náhradu týchto trov v zmysle § 256 ods. 2 CSP.

61. Žalovaná nesúhlasí ani s výrokom XXXI. rozsudku s poukazom na to, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že zo strany žalobcu došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv. Poukázala na to, že hoci ust. § 255 CSP neobsahuje obdobné ustanovenia ako OSP v § 142 ods. 3 podľa odborných výkladov zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V tomto prípade výška nemajetkovej ujmy pri sporoch na ochranu osobnosti závisí od úvahy súdu, ktorú nemožno nijako predvídať, pretože to objektívne nie je možné. Úspech vo veci sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Rozhodujúcou skutočnosťou je preto to, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv strany sporu. Z uvedeného dôvodu preto pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu účastníka konania, ale konštatovanie, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Zastáva názor, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, ak pri rozhodovaní o náhrade trov konania jej nepriznal náhradu trov konania z dôvodu, že jej nepriznal nárok na peňažné zadosťučinenie. Uvedený postup súdu prvej inštancie je tak v priamom rozpore s doterajšou súdnou praxou ako aj v rozpore s postupom, resp. s právnym názorom, ktorý súd prvej inštancie prezentoval v inom súdnom konaní (rozsudok Okresného súdu Košice I sp.zn. 6C/167/2022, rozsudok Okresného súdu Zvolen sp.zn. 7C/28/2018, rozsudok Okresného súdu Košice I sp.zn. 23C/115/2018, rozsudok Okresného súdu Košice I sp.zn. 35C/168/2016). Uvedený prístup súdu prvej inštancie u nej vyvoláva pocit porušenia princípu právnej istoty deklarovaného v čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP.

62. Nestotožňuje sa ani s výrokom XXXII., ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania o neodkladnom opatrení v rozsahu 100 %, keďže návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol zamietnutý, teda v uvedenej časti konania nemožno hovoriť o úspechu žalobcu.

63. Namietala, že súd prvej inštancie sa v priebehu konania náležite nezaoberal listinnými dôkazmi, ktoré boli z jej strany predložené. Súd by mal starostlivo prihliadať na všetky skutočnosti, ktoré počas konania vyšli najavo. Dôkazy musí hodnotiť nie len každý jednotlivito, ale taktiež aj vo vzájomnej súvislosti tak, aby vo svojom súhrne a logickej súvislosti a nadväznosti tieto vytvorili dostatočne ucelený obraz o skutkovom stave veci. Považuje za zrejmé, že súd prvej inštancie postupoval evidentne v rozpore s § 191 ods. 1 CSP, ňou predloženými, resp. navrhnutými dôkazmi sa náležitým spôsobom nezaoberal a neposudzoval ich vo vzájomnej súvislosti. Do pozornosti dala, že súd prvej inštancie sa preukázateľne náležite nezaoberal obsahom viacerých listín, resp. zvukových dôkazov, ktoré v konaní boli predložené, resp. ktoré v konaní boli zabezpečené na základe jej návrhu. Súd prvej inštancie jednotlivé ňou predložené dôkazy neposudzoval, ani vo vzájomnej súvislosti.

64. Ďalej namietala, že rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa zásady uvedené v § 220 ods. 2 CSP pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí, t.j. neobsahuje úplné a výstižné odôvodnenie. Z odôvodnenia rozsudku nie je vonkoncom zrejmé na základe čoho dospel súd k záveru, že žalovaná v konaní nepreukázala, že na zvukovej nahrávke je popisované protiprávne konanie osobitne aj správanie, ktoré vykazuje znaky korupčného správania, resp. akými úvahami sa pri ustálení tohto záveru riadil, mala jednotlivými spornými príspevkami zverejnenými na sociálnej sieti Facebook neoprávnene zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, resp. akými úvahami sa pri ustálení tohto záveru riadil, žalobca má nárok voči žalovanej na zdržanie sa konania v rozsahu uvedenom vo výroku I. rozsudku, nárok na odstránenie jednotlivých sporných príspevkov, resp. ich častí v rozsahu uvedenom vo výrokoch II. až XX. rozsudku, nárok na ospravedlnenie v rozsahu uvedenom vo výrokoch XXI. a XXII., ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, zverejneným príspevkom na internetovej stránke www.gkg.sk článok zo dňa 7.5.2020 „Oficiálne stanovisko advokátskej kancelárie k reportáži P. V. zo dňa 18.3.2020 a k tlačovej besede I. D. A. – vymazanej matky zo dňa 30.4.2020“ žalobca neoprávnene nezasiahol do osobnostných práv žalovanej, žalovaná nemá nárok na náhradu trov konania o vzájomnú žalobu, ak bola vo veci de facto úspešná. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku len de facto „formálne“ prezentuje, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaná neoprávnene zasiahla do osobnostných práv žalobcu a nároky uplatnené žalobcom sú oprávnené, avšak predmetné tvrdenia súdu prvej inštancie nie len, že nemajú žiaden základ, t.j. oporu v dokazovaní, ktoré súd prvej

inštancie vykonal, ale taktiež nezohľadňujú (t.j. nebrali do úvahy) tvrdenia (procesnú obranu) žalovanej, ktoré boli v priebehu konania prezentované. Zároveň odôvodnenie rozsudku neobsahuje ani uvedenie dôvodu, pre ktorý súd prvej inštancie nevykonal, resp. sa náležite nezaoberal žalovanou predloženými navrhnutými dôkazmi, ktoré jednoznačne preukazujú jej tvrdenia prezentované v tomto konaní súvisiace s neopodstatnenosťou nárokov žalobcu, resp. opodstatnenosťou jej nárokov. Je nutné si uvedomiť, že s povinnosťou súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie priamo súvisí aj ich povinnosť náležite sa vysporiadať s podstatnými tvrdeniami strán sporu. Poukázala na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu ako aj Najvyššieho súdu SR, napr. sp.zn. 8Sžo/122/2010, v ktorých je konštatované, že v súvislosti s riadnym odôvodnením rozhodnutia síce nie je nutné, aby na každú námietku strany sporu bola daná zo strany súdu podrobná odpoveď, nakoľko rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia, avšak súd musí v odôvodnení rozhodnutia vždy reagovať na zásadnú relevantnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú stranou sporu. Ak takáto reakcia zo strany súdu absentuje je nutné to považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Absencia riadneho odôvodnenia rozsudku (vrátane nevysporiadania sa podstatnými tvrdeniami žalovanej) má za následok nepreskúmateľnosť rozsudku a teda konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Má za to, že súd prvej inštancie svojim arbitrárnym konaním okrem iného jej odňal možnosť konať pred súdom. Na základe uvedeného navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnuté výroky rozsudku zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne v celom rozsahu a žalovanej prizná náhradu trov konania o žalobe v rozsahu 100%, žalovanému uloží povinnosť v celom rozsahu odstrániť z webovej stránky www.gkg.sk článok zo dňa 7.5.2020 „Oficiálne stanovisko advokátskej kancelárie k reportáži P. V. zo dňa 18.3.2020 a k „tlačovej besede“ I. D. A. – vymazanej matky zo dňa 30.4.2020“, ako i ospravedlniť sa žalovanej v súvislosti s týmto článkom, žalovanej prizná voči žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000 Eur a žalovanej prizná náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100% a žiadnej zo strán sporu neprizná náhradu trov konania o neodkladnom opatrení alebo, aby napadnuté výroky rozsudku zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň, aby žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania.

65. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázala na to, že odvolanie smeruje (okrem výrokov XXV., XXVI., XXVII. a XXVIII.) výlučne len voči výroku XXIII. rozsudku. V tejto súvislosti dala do pozornosti ust. § 359 CSP, pričom vzhľadom na predmetné ustanovenie žalobca nie je oprávnený podať odvolanie voči výroku rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté v jeho prospech. Vzhľadom na ust. § 386 písm. c) CSP by odvolací súd mal odvolanie žalobcu smerujúceho voči výroku XXIII. rozsudku odmietnuť ako neprípustné. Zároveň zdôraznila, že z obsahu odvolania žalobcu jednoznačne vyplýva, že odvolanie nesmeruje voči výroku XXIV. rozsudku, teda voči výroku, ktorým súd prvej inštancie okrem iného zamietol taktiež aj nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy prevyšujúci nárok priznaný vo výroku XXIII. rozsudku. Nakoľko žalobca nepodal v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote odvolanie voči výroku XXIV. rozsudku, t.j. predmetný výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie nenamietal a teda predmetný výrok nadobudol právoplatnosť. Dodala, že v prípade priznania náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi sa pridrižiava svojho podaného odvolania, z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď žalobcovi priznal akúkoľvek náhradu nemajetkovej ujmy. Zopakovala, že žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že spornými príspevkami žalovanej mala byť údajne poškodená jeho česť, vážnosť a dobrá povesť, t.j. nijakým spôsobom nepreukázal, že v dôsledku neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv došlo v značnej miere k zhoršeniu jeho postavenia v spoločnosti, resp. v rodine, teda, že došlo k takým následkom, ktoré v značnej miere negatívne ovplyvnili jeho súkromný, rodinný alebo pracovný život. V tejto časti žalobca neunesol dôkazné bremeno, preto mu súd prvej inštancie nemal priznať žiadne peňažné zadostučenie. Žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy 30.000 Eur nemožno považovať za primeranú, resp. ani za opodstatnenú. Má za to, že žalobca svojim vlastným správaním znížil stav a dôstojnosť výkonu povolania advokáta a to nie len touto medializovanou kauzou, o čom svedčí aj stanovisko Slovenskej advokátskej komory, podľa ktorého bolo na žalobcu doteraz podaných až 17 sťažností, ale aj z rozhodnutia VI. disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej advokátskej komory zo dňa 14.5.2021, z ktorého je zrejmé, že žalobca znižoval dôstojnosť advokátskeho stavu, ale sú tu aj vyjadrenia tretích osôb uverejnené na Facebooku, ktoré poukazujú na svoje negatívne skúsenosti, resp. vedomosti týkajúce sa žalobcu, ako aj čestné vyhlásenia B. D. a J. I. D., z ktorých vyplývajú skúsenosti s činnosťou, resp. správaním žalobcu. V prípade tvrdení, ktorými sa žalobca snaží spochybníť záver súdu prvej inštancie o uložení povinností odstrániť sporné články zverejnené na internetovej stránke advokátskej kancelárie žalobcu a ospravedlniť sa žalovanej za neoprávnený zásah do jej osobnostných práv, považuje za nevyhnutné uviesť, že z obsahu odvolania nevyplýva v čom

konkrétnom žalobca vidí údajné pochybenie zo strany súdu prvej inštancie; v prípade opodstatnenosti nároku, ktorý bol súdom prvej inštancie žalovanej vo výrokoch XXV., XXVI., XXVII. a XXVIII. rozsudku priznaný, žalovaná v plnom rozsahu odkazuje na všetky svoje tvrdenia a dôkazy, ktoré v súvislosti s predmetnými nárokmi v priebehu konania prezentovala. Navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalobcu čo do výroku XXIII. odmietol, rozsudok súdu prvej inštancie čo do výrokov XXV., XXVI., XXVII. a XXVIII. potvrdil a žalovanej priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

66. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že nesúhlasí s jej tvrdením, že jednotlivé jej tvrdenia obsiahnuté v sporných príspevkoch na Facebooku sú len hodnotiacimi úsudkami (kritikou), ktoré nemajú charakter protiprávneho konania, t.j. neoprávnene nezasahujú do jeho osobnostných práv, vychádzajú z pravdivých skutkových okolností a spočívajú v prezentovaní jej názoru. Žalovaná považuje svoje tvrdenia za hodnotiace úsudky, avšak je potrebné skúmať, či sa informácie poskytnuté žalovanou zakladajú na pravdivej informácii a či forma verejne prezentovaných tvrdení je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom kritiky. Uviedol, že tvrdenia a zverejnené informácie žalovanou vybočujú z primeraného spôsobu zverejňovania informácií, resp. spôsobu vyjadrenia svojho subjektívneho názoru. Primárnym cieľom žalovanej je hanobenie a zneuctenie osoby žalobcu. Z tohto dôvodu nie je možné vyjadrenia žalovanej považovať za hodnotiace úsudky. Uviedol, že vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako premís pre hodnotiaci úsudok. Taktiež sa pri kritike očakáva, že použité výrazy, formulácie a spojenia nebudú vybočovať z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného cieľa. Zastáva názor, že vyjadreniami, ktoré žalovaná prezentuje na sociálnej sieti jednoznačne poukazuje, resp. sa snaží navodiť verejnosti dojem, že on prijíma úplatky, koná protiprávne a je členom organizovanej zločineckej skupiny. Toto rázne odmieta. Zdôraznil, že doteraz nebol žiadnym právoplatným uznesením uznaný za vinného z korupcie na základe nahrávky, na ktorú žalovaná odkazuje. Pripustil, že advokáti sú osobami verejného záujmu, avšak to neznamená, že im neprináleží právo na ochranu osobnosti. Je potrebné prihliadať na to, kto informáciu zverejnil, napr. novinári sú v tomto postavení privilegovaní, avšak žalovaná v začiatkoch svojho zverejňovania nebola novinárom, ani médiom. Práve na základe zverejnených nepravdivých informácií o ňom si vybudovala silnú komunitu ľudí, s ktorými do dnes pokračuje v šírení difamačných tvrdení. Zároveň platí pravidlo, že čím hromadnejšie sa informácia zverejní, tým väčšia je miera osobnostných práv. Argumentácia žalovanej o tom, že odstránenie príspevkov stráca zmysel, keďže príspevky sú zverejňované aj niekoľko rokov späť a čitatelia by ich museli vyhľadať je absolútne irelevantná. Príspevky sú stále prístupné na sociálnej sieti. Stačí si do vyhľadávania prostredníctvom internetového prehliadača zadať meno a priezvisko žalobcu a medzi prvými výsledkami vyhľadávania sa zobrazia práve príspevky od „iniciatívy za vymazaných rodičov“, konkrétne video pridané pred štyrmi rokmi s názvom: „Biznisman na deťoch A. B. C.“. Taktiež vo vyhľadávaní je príspevok na stránke nadácie zastavme korupciu, ktorá svoj článok vytvorila na základe informácií zverejnených práve žalovanou. K tvrdeniu žalovanej, že neuniesol dôkazné bremeno pri preukázaní náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 Eur, v tejto súvislosti odkazuje na svoje odvolanie proti rozsudku. Ďalej uviedol, že je to práve žalovaná, ktorá dlhoročne a systematicky budovala jeho negatívne meno, o čom svedčí aj vyhľadávanie jeho mena prostredníctvom internetového prehliadača Google. Zároveň poukázal aj na to, že podal návrh na výkon exekúcie voči žalovanej, pričom traja exekútori odmietli v predmetnej exekučnej veci konať z dôvodu, že sa cítili byť zaujatí, pretože boli o prípade informovaní z médií alebo sociálnej siete. K tvrdeniu žalovanej, že v konaní nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi údajným poškodením dobrého mena v spoločnosti a konaním žalovanej poukázal na to, že pre úspešné uplatnenie a práva na ochranu osobnosti postačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené § 11 OZ. Zároveň poukázal na potrebu odlíšiť zásah žalovanej a jeho zásah do chránených práv, on uverejnil predmetné články na základe pokynu jeho klienta a zároveň ako obranu voči tvrdeniam žalovanej, ktoré verejne prezentovala. Svoju obranu uverejnil na svojej stránke advokátskej kancelárie v rozsahu príspevkov a ďalej v uverejňovaní článkov nepokračoval, na rozdiel od žalovanej, ktorá príspevky zverejňovala na viac ako 18-tisícovej Facebookovej stránke po dobu niekoľkých rokov. K poskytnutým informáciám žalovanou uviedol, že žalovanou zverejnené informácie neboli založené na iných tvrdeniach, jej kritika nebola vecná a ani primeraná, čo do obsahu a formy a vybočovala z medzí stanovených na dosiahnutie sledovaného účelu. Konštatoval, že miera zavinenia pôvodcu zásahu je jednou zo základných okolností, na ktoré by súd mal prihliadať pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy. Na to, že aj Ústavný súd SR zdôraznil, že primerané zadostučinenie nemá plniť iba funkciu satisfakčnú, ale aj preventívnu. K navrhovanej finančnej náhrade vo výške 50.000 Eur, ktorú požaduje žalovaná uviedol, že priznaná peňažná náhrada by mala vždy byť proporcionálna ku vzniknutej nemajetkovej ujme. Pre súd by rozhodujúcou mala byť predovšetkým sankčná funkcia

peňažného zadosťučinenia, t.j. zmiernenie ujmy. ESLP vo svojom rozhodnutí uviedol, že náhrada za poskytnutie dobrej povesti musí byť rozumne primeraná vo vzťahu k utrpenej ujme a dobrej povesti a že priznanie neprimerane vysokej náhrady za poškodenie dobrej povesti je v rozpore s čl. 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Je toho názoru, že žalovanej neprináleží žiadne finančné zadosťučinenie a to z dôvodu, že nezverejňoval nepravdivé informácie o žalovanej, konal na pokyn svojho klienta a zároveň v obrane proti konaniu žalovanej, aby ochránil svoje meno a výkon svojho povolania pred nepriaznivými dôsledkami vyjadrení žalovanej. Poukázal na to, že žalovaná v súčasnosti pokračuje v propagácii novovzniknutej webovej stránky pod názvom www.pravnikGara.cc na svojej Facebookovej stránke „iniciatíva za vymazaných rodičov“.

67. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu uviedol, že pri posudzovaní procesného úkonu účastníka konania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému úkonu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu úkonu jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii v úkone použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu úkonu účastníka. V procesnom práve platí generálne pravidlo, že každý procesný úkon účastníka súd posudzuje podľa obsahu, aj keď je takýto úkon nesprávne označený. Pre posúdenie podaní nie je významné ako ich strana označila, že ich označila nesprávne alebo že ich neoznačila vôbec, ani to aký obsah im strana prisudzuje. Z jeho odvolania je zrejmé, že napáda aj výrok XXIV. Pokiaľ odvolací súd považuje jeho odvolanie za zmatečné a vadné, má sa o odstránenie väd odvolacieho konania zákonným procesným postupom pokúsiť. Z obsahu odvolania je zrejmé, že bolo podané aj proti výroku XXIV. a teda aj na tento výrok sa vzťahuje suspenzívny účinok odvolania. K nepreukázaniu, že mu vznikla nemajetková ujma uvádza, že na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti postačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ust. § 11 OZ; nevyžaduje sa vyvolanie následkov. Je teda relevantné tvrdenie žalovanej, že údajne svoje dôkazné bremeno neunesol. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že mení výrok XXIII. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 Eur do troch odo dňa právoplatnosti rozsudku. Zároveň ruší rozsudok vo výroku XXIV., XXV., XXVI., XXVII. a XXVIII. Navrhol, aby odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

68. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že nie je pravdou, že by cieľom konania malo byť hanobenie a zneuctenie osoby žalobcu; žalovaná sa snaží svojimi príspevkami len poukázať na praktiky žalobcu. Opätovne dala do pozornosti, že ani z jedného sporného príspevku, ktorý bol v konaní posudzovaný nevyplýva, že by obvinila žalobcu z trestného činu korupcie. Skutočnosť, že spája žalobcu so zvukovou nahrávkou (na ktorej je hlas žalobcu, čo v konaní aj náležite preukázala), na ktorej je zachytené konanie, ktoré evidentne vykazuje znaky korupčného správania neznamená, že obvinila žalobcu z trestného činu korupcie; poukázanie na protiprávnosť konania ako takého, nie je podmienená právoplatným súdnym rozhodnutím o uznaní za vinného z trestného činu. Poprela, že by medzi prvými príspevkami zobrazenými cez internetový prehliadač mal byť príspevok zverejnený ňou na sociálnej sieti Facebook; žalobca si účelovo vyhľadal cez internetový prehliadač odkaz na dotknutý príspevok a následne z nastavenej obrazovky vyhotovil len screen shot. Ďalej uviedla, že skutočnosť, že pri vyhľadávaní mena a priezviska žalobcu internetový prehliadač sprístupní aj článok nadácie Zastavme korupciu, prípadne článok iných tretích osôb, ktoré evidentne majú výhrady voči konaniu žalobcu a na uvedené konanie verejne poukazujú nie len, že nijakým spôsobom nesúvisí s ňou, ale taktiež jednoznačne nasvedčuje tomu, resp. potvrdzuje jej tvrdenie, že žalobca v spoločnosti evidentne nemá vybudovanú dobrú povesť. Poprela, že by súdny exekútor (A. I. D. L.) bol z výkonu exekúcie vylúčený, pretože sa cítil byť zaujatý na základe informácií, ktoré mala zverejniť. Z obsahu uznesenia je zrejmé, že súdny exekútor požiadal o svoje vylúčenie z dôvodu, že sa jeho manželka pozná so žalobcom ako oprávneným. Zavádzajúce sú aj jeho tvrdenia vo vzťahu k žiadostiam o vylúčenie z exekúcie zvyšných dvoch exekútorov, ktoré z obsahu predložených uznesení je nesporne zrejmé, že exekútori sa necítili byť zaujatý z dôvodu sporných príspevkov, ktoré žalovaný mala zverejniť na sociálnej sieti. Poprela, že by bola autorkou textu na internetovej stránke R. zo dňa 17.1.2025, tento článok iba zdieľala; nemá vedomosť, kto stojí za dotknutou internetovou stránkou, avšak aj z uvedenej internetovej stránky je zrejmé, že žalobca v spoločnosti nemá dobrú povesť. Navrhla, aby odvolací súd rozhodol tak, ako žiadala vo svojom odvolaní.

69. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že on poukazuje len na fakty, ktoré sú verejne dostupné. Zdôraznil, že nadácia Zastavme korupciu by nikdy, ani len neuvažovala o príspevku o ňom, nebyť dlhodobého úmyselného a dehonestujúceho konania žalovanej na jej

Facebookovej stránke. V dôsledku obrovského mediálneho vplyvu žalovanej, sa nedokáže domôcť ani len spravodlivosti a exekučného konania na splnenia povinnosti žalovanej. Zároveň poukázal na novovzniknutú internetovú stránku zameranú na hanobenie jeho osobnosti, ktorú žalovaná s nadšením zdieľa. Čo sa týka slov žalovanej, že ona len poukazuje na jeho protiprávne konanie uviedol, že žalovaná verejne spája jeho meno s jeho údajným vystupovaním v organizovanej zločineckej skupine. Žalovaná svojimi vyjadreniami všeobecne obviňuje žalobcu so spáchania trestných činov a nie len so spáchania trestného činu korupcie. Čo sa týka zdieľaného príspevku z internetovej stránky R. zo dňa 17.1.2025, ktorý zdieľala žalovaná na svojej Facebookovej stránke uviedol, že s určitou zistiť, či je žalovaná alebo nie je autorom tohto textu, resp. celej stránky, avšak napomáha šíreniu nepravdivých informácií touto stránkou, prezdieľava jej obsah a pomáha nabádať širokú verejnosť k tomu, aby autorovi tejto stránky zasielali citlivé informácie z oblasti jeho pracovného života, resp. z jeho súkromného života. Konštatoval, že pri posudzovaní toho, či určité výroky je možné považovať za kritiku je rozhodujúce hľadisko pravdivosti, hodnovernosti, objektívnosti a cieľa, ktorý sa konkrétnym prejavom sleduje. Zákonná ochrana je daná len vtedy, ak vytkané prejavy sú zásadne nepravdivé alebo pravdu skresľujúce. V tomto prípade však zo strany žalovanej ide o neoprávnenú kritiku, nakoľko sú prekročené medze vecnej kritiky – vyjadrenia žalovanej sa neopierajú o pravdivé skutočnosti a z nich vyplývajúce závery, ktoré tieto skutočnosti odôvodňujú. Kritika žalovanej je výlučne postavená na jej subjektívnych pocitoch a negatívnom nastavení voči jeho osobe. Negatívne nastavenie, ktoré žalovaná prechováva voči jeho osobe pramení zo skutočnosti, že bol v minulosti právnym zástupcom otca jej maloletého dieťaťa v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností. Osobná frustrácia žalovanej nemá nič spoločné s oprávnenou kritikou, na ktorú sa odvoláva. Odvolaciemu súdu navrhol zmeniť výrok XXIII. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, zároveň zruší rozsudok vo výroku XXIV., XXV., XXVI., XXVII. a XXVIII. a prizná mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

70. Ďalšie vyjadrenia do spisu doručené neboli.

71. Podľa § 124 ods. 1 CSP každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

72. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

73. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

74. Podľa § 386 CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak

a) bolo podané oneskorene,

b) bolo podané neoprávnenou osobou,

c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo

d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

75. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

76. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

77. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolania žalobcu a žalovanej ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu a žalovanej nie je možné vyhovieť, okrem odvolania žalobcu proti výroku XXIII. rozsudku v spojení s opravným uznesením, ktoré podľa § 386 písm. b) CSP odmietol. Rozsudok v spojení s opravným uznesením v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

78. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej okrem iného aj finančnej satisfakcie 30.000 Eur. Súd prvej inštancie výrokom XXIII. rozsudku priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 3.000 Eur a výrokom XXIV. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Proti výroku XXIII. rozsudku podal žalobca odvolanie. K tomu odvolací súd uvádza, že žalobca v tejto časti podal odvolanie proti vyhovujúcemu výroku. Keďže podľa § 359 CSP môže odvolanie podať iba strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, odvolací súd odvolanie žalobcu proti výroku XXIII. rozsudku v spojení s opravným uznesením podľa § 386 písm. b) CSP odmietol.

79. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) (súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) a h) (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) CSP. Žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa §365 ods. 1 písm. b) (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), písm. d) (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), písm. e) (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), písm. f) a písm. h) CSP, o ktorých odvolací súd dospel k záveru, že tieto nie sú naplnené.

80. Podľa Čl.19 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava) každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

81. Podľa Čl.19 ods.2 Ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

82. Podľa Čl.26 ods.1 Ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

83. Podľa Čl. 26 ods.2 veta prvá Ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

84. Podľa Čl. 26 ods.4 Ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

85. Citované články Ústavy vyjadrujú základné ústavné hodnoty právneho poriadku Slovenskej republiky ako demokratického právneho štátu. Ústavou zaručené právo vyjadrovať svoje názory je obsahovo obmedzené právami iných, najmä právami uvedenými v článku 19 Ústavy. Kolízia oboch práv sa realizuje práve napríklad pri aplikácii § 11 a nasl. OZ v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany osobnosti.

86. Povinnosťou súdov v takých prípadoch je interpretovať jednotlivé zákonné ustanovenia v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavných garantovaných práv a slobôd. Pri strete práva slobody prejavu s právom na ochranu osobnosti, sa musí dbať na to, aby s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu jednému z týchto práv nebola neodôvodnene daná prednosť pred právom druhým. V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku vyváženosti (proporcionality) uplatňovania týchto práv. Platí to aj v prípade, ak šírenie informácií sa zabezpečuje vo forme spravodajstva poskytovaného hromadnými informačnými prostriedkami.

87. Sloboda prejavu je dôležitým ľudským právom, ktoré je nevyhnutné pre demokratickú spoločnosť. Umožňuje slobodnú výmenu myšlienok, názorov a informácií a tým umožňuje členom spoločnosti vytvárať si vlastné názory na spoločensky významné otázky. Sloboda prejavu napomáha verejnej diskusii a podporuje slobodnú a nezávislú tlač, informované občianstvo a transparentné fungovanie štátu. Právo na slobodu prejavu je veľmi široké, má však svoje hranice a môže sa obmedziť. Môže sa tak stať v prípade, keď sloboda prejavu jednej osoby porušuje práva inej osoby alebo hodnoty spoločnosti ako celku. V takýchto situáciách môže štát zákonne obmedziť alebo potrestať prejavy, ktoré spôsobujú ujmu. Môže ísť napríklad o prípady narušenia súkromného života, ohováranie, nenávisť

prejavy, obscénnosť, pornografia, porušenia verejného poriadku, národnej bezpečnosti, utajovaných skutočností, obchodného tajomstva alebo autorských práv.

88. Ak je za zásah do osobnostných práv považovaný písomný prejav, je posúdenie, či sa negatívne dotkol osobnosti, potrebné analyzovať nielen obsah tohto prejavu, ale aj formu v ňom použitých výrazových (slovných a grafických) prostriedkov, pretože tá je vonkajším prejavom obsahu (pozri aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 MCdo 10/2005).

89. Pri skúmaní, či uverejnený článok zasiahol do osobnostných práv žalobcu, je osobitne významná otázka pravdivosti skutkových okolností, ktoré sú v ňom uvedené.

90. V súvislosti so skúmaním primeranosti určitého výroku je potrebné v prvom rade odlíšiť, či ide o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok, pretože podmienky kladené na prípustnosť každej z týchto kategórií sa líšia.

91. Všeobecne možno uviesť, že skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania. Pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. V zásade platí, že uverejnenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, ak tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť alebo, či nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia a ľudskej dôstojnosti.

92. Ak má ísť o kritiku prípustnú a oprávnenú, musí byť táto kritika vecná, konkrétna, primeraná, čo do obsahu a formy a nesmie vybočovať z hraníc potrebných na dosiahnutie cieľa. Kritika spoločenských javov je nielen dovolená, ale aj potrebná.

93. Iné je však posúdenie toho, či v konkrétnej veci ide o kritiku alebo, či skutočnosti v článku uvádzané už za kritiku nemožno považovať. V rámci kritiky podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu možno pripustiť určitú mieru zveličovania, ironizovania alebo použitia relatívne ostrejších výrazov. Ak však takéto zveličovanie, či ironizovanie určitých prejavov nemožno zo skutkových okolností uvedených v článku vyvodiť, nejde o kritiku právom prípustnú, ale o tvrdenie, ktoré nemá základ v skutkovom deji.

94. Za pravdivé opísanie skutkového deja nemožno považovať jeho opísanie spôsobom, ktorý čitateľovi neumožňuje z opisu deja urobiť si vlastný hodnotiaci úsudok.

95. Vecná kritika je teda chápaná tak, že vychádza z reálnych alebo pravdivých podkladov a z týchto potom vyvodzuje zodpovedajúce závery pre hodnotiaci úsudok. (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 20.1.2010 sp. zn. 30Cdo/2900/2008).

96. Občiansky zákonník poskytuje ochranu osobnej cti výlučne takému konaniu, ktoré je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnosti subjektu práva tým, že znižuje jeho česť u iných ľudí a tým ohrozuje vážnosť jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti. Nie je rozhodujúce či k ujme skutočne došlo, stačí objektívna spôsobilosť príslušného konania takúto ujmu spôsobiť.

97. K porušeniu práva na česť môže dôjsť nepravdivými skutkovými tvrdeniami difamačného charakteru ako aj zverejnením neprípustných hodnotiacich úsudkov o určitej osobe.

98. V prípade, ak sú v kritike na charakterizovanie určitých javov a osôb použité výrazy, ktorých miera expresivity je v značnom nepomere k cieľu kritiky, respektíve ak je obsah kritiky neprimeraný v posudzovanom konaní kritizovaného a vyplýva z nich úmysel znevážiť, či uraziť kritizovanú osobu (tzv. intenzívny exces) ide o neprimeranú kritiku, ktorá je spôsobilá zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti. (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 31.1.2007 sp. zn. 30Cdo/1941/2007).

99. Výkonom práva kritiky nedôjde k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby iba v prípade, ak ide o právom prípustnú kritiku, respektíve kritiku oprávnenú. To predpokladá, že pri nej nie sú prekročené medze vecnej a konkrétnej kritiky a súčasne, že takéto kritika je primeraná čo aj do obsahu, formy a miesta, t. j. že nevybočuje z medzí nevyhnutných na dosiahnutie sledovaného a zároveň uznaného cieľa. O vecnú kritiku nejde v prípade, ak vychádza z nepravdivých podkladov a ak sa z týchto

nepravdivých podkladov vyvodzujú vlastné hodnotiace úsudky znevažujúceho charakteru. (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 11.11.2010 sp. zn. 30Cdo/5161/2008).

100. Na rozlíšenie kritiky od neoprávneného zásahu je rozhodujúce hľadisko pravdivosti, vecnosti, objektívnosti sledovaného cieľa, čo spravidla vyplýva z obsahu, formy a miesta prednesu takejto kritiky (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 7.5.2002 sp. zn. 28Cdo/662/2002).

101. Kritiku konania fyzickej osoby, ktorá sa opiera o okolnosti, v ktorých sa zverejňuje pravdivý údaj, spravidla nemožno považovať za konanie odporujúce § 11 OZ. Rozdiel medzi neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti a kritikou spočíva v pravdivosti prejavu a v celi, ktorý sa tým sleduje (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 3.12.2002 sp. zn. 28Cdo/1524/2002).

102. Za pravdivé opísanie skutkových okolností nemožno považovať také, keď autor článku síce uvedie pravdivé skutočnosti, ale niektoré skutočnosti vynechá alebo ich nerozvedie do takej miery, aby si čitatelia mohli vytvoriť vlastný názor na vec. Tento spôsob opísania skutkového deja čitateľovi neumožňuje v konečnom dôsledku urobiť si vlastný hodnotiaci úsudok, respektíve má za následok skreslenie jeho hodnotiaceho úsudku. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 27. februára 2001 vo veci Jeruzalem c Rakúsko, v ktorom súd uviedol, že tam kde vyhlásenie prerastie do hodnotiaceho výroku proporcionality zásahu môže závisieť od toho, či existuje dostatočná skutková základňa pre napadnuté vyhlásenie, pretože dokonca aj hodnotiaci výrok bez akejkoľvek skutkovej základne na jeho podporu môže byť prehnaný (nález Ústavného súdu SR zo 16.6.2011 sp. zn. I. ÚS/408/2010).

103. Hodnotiaci úsudok naopak vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktú zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok preto nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky, tzn. či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie a zneuctenie danej osoby.

104. Pri hodnotení písomného prejavu je potrebné prihliadať na celkové vyznenie obsahu. Treba rozlišovať určité špecifiká bežnej periodickej tlače určenej na informovanie najširšej verejnosti (na rozdiel napríklad o odborných publikácií), ktorá v určitých prípadoch musí predovšetkým vzhľadom na rozsah jednotlivých príspevkov a čitateľský záujem pristupovať k určitým zjednodušeniam a nemožno bez ďalšieho tvrdiť, že každé zjednodušenie (či skreslenie) musí nevyhnutne viesť k zásahu do osobnostných práv dotknutých osôb. Ťažko teda možno trvať na úplnej presnosti skutkových tvrdení a tým klásť na novinárov vo svojich dôsledkoch nesplniteľné nároky. Dôležité preto musí byť vždy to, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde (nález Ústavného súdu ČR z 8. februára 2020 sp. zn. I. ÚS/156/99, rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 14.1.2007 sp. zn. 30Cdo/332/2007).

105. Vždy treba starostlivo rozlišovať fakty (skutkové tvrdenia) a hodnotiace úsudky. Existenciu faktov možno preukázať a otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov ale nepripúšťa dôkazy. I keď hodnotiaci úsudok, s prihliadnutím na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu. Ak niektorý príspevok obsahuje aj hodnotiace úsudky autora, je potrebné, aby v ňom popísaný skutkový dej bol zachytený takým spôsobom, ktorý umožní čitateľovi vytvoriť si vlastný hodnotiaci úsudok. Spravodajský príspevok, ktorý to neumožňuje, môže byť so zreteľom na individuálne okolnosti určitej veci neoprávneným zásahom do osobnostných práv.

106. Práva na ochranu osobnosti sa samozrejme môžu domáhať aj politici a ostatné verejne činné osoby, no kritériá posúdenia skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov sú v ich prípadoch omnoho mäkkšie v prospech pôvodcov týchto výrokov. Je to dané skutočnosťou, že osoba vstúpia na verejnú scénu musí počítať s tým, že ako osoba verejne známa bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o jej profesionálny, ako aj súkromný život a súčasne ho hodnotí, zvlášť, ak ide o osobu, ktorá spravuje verejné záležitosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010, sp. zn. 4 Cdo 149/2009).

107. Vychádzajúc z citovaných ústavných a zákonných ustanovení ako aj judikatúry NS SR a ÚS SR ale aj rozhodnutí NS ČR a ÚS ČR odvolací súd v celom rozsahu zdieľa právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktoré sú v plnom súlade s použitou judikatúrou a súdnou praxou a odkazuje na správne

a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, pričom jeho závery vychádzajú z početnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR a ÚS SR.

108. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dokazovanie vo veci vykonal v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad ustanovených v § 191 ods. 1 CSP, z týchto dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo správne zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a rozsudok aj náležite odôvodnil. V konaní nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

109. Správne a zákonné sú aj dôvody napadnutého rozsudku, ktorý z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je plne akceptovateľný, presvedčivý, jasný a zrozumiteľný. V odôvodnení rozsudku dal súd prvej inštancie odpovede na všetky relevantné otázky, ktoré mali pre vec podstatný význam, správne, podrobne a presvedčivo nimi objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu po oboznámení sa s dôvodmi napadnutého rozsudku, ako aj po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie nezistil žiaden dôvod, aby od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu s citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku sa odklonil, pretože tieto vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie následne odvolaniami žalobcu a žalovanej napadnutých výrokov rozsudku. Odvolací súd sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie preto plne stotožňuje a v odôvodnení svojho rozsudku stranám známe fakty prejednávanej veci preto už neopakoval, ale v súlade s § 387 ods. 2 CSP sa obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku v spojení s opravným uznesením a na tieto, ako sú vyššie v tomto odôvodnení reprodukované odkazuje, ako na odvolaciemu súdu vlastné dôvody vyhovujúceho rozsudku o ochranu osobnosti pred neoprávneným zásahom žalovanej objektívne spôsobilým zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu zverejnením inkriminovaných výrokov o ňom na sociálnej sieti Facebook prostredníctvom účtu užívateľa „Iniciatíva za vymazaných rodičov“, resp. dôvody vyhovujúceho rozsudku o vzájomnom návrhu žalovanej na ochranu jej osobnosti pred neoprávneným zásahom žalobcu objektívne spôsobilým zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti zverejnením inkriminovaných výrokov o nej na webovej stránke www.gkg.sk.

110. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca sa podanou žalobou domáhal súdnej ochrany osobnosti z dôvodu, že k zásahu do jeho osobnostných práv došlo výrokmi žalovanej prezentovanými v príspevkoch na Facebooku v skupine „Iniciatíva za vymazaných rodičov“, predstavujúcich jednak nepravdivé tvrdenia difamačného charakteru a tiež subjektívne hodnotiace úsudky, ktoré nezodpovedajú objektívnemu stavu. Žalobca v súvislosti so zásahom do práva na ochranu osobnosti žiadal poskytnúť ochranu v podobe negatívnej žaloby, t.j. domáhal sa upustenia od neoprávnených zásahov, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol výrokom I. rozsudku. Reštitučnou žalobou sa domáhal odstránenia následkov neoprávneného zásahu formou odstránenia (časť) príspevkov zverejnených žalovanou, o ktorých súd prvej inštancie rozhodol výrokmi II. až XX. rozsudku a v podobe satisfakčnej žaloby sa domáhal ospravedlnenia, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol výrokom XXI. a XXII. rozsudku a úhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol výrokom XXIII. Keďže nie všetkým návrhom žalobcu vyhovel, výrokom XXIV. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

111. Po dôkladnom oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalovanej nemali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a tieto nie sú preto spôsobilé privodiť pre odvolateľku priaznivejšie rozhodnutie či už zmenou alebo zrušením napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie námietky žalovanej odvolací súd dopĺňa.

112. Pretože osobnostné práva a právo na ochranu osobnosti predstavujú základné piliere súkromnoprávnej úpravy, pričom ochrana osobnosti prislúcha každej fyzickej osobe a predmetom ochrany je osobnosť človeka vo svojej celistvosti ako nehmotný statok, je právom absolútnym, ktoré pôsobí proti všetkým. Jeho obsahom je zákaz akéhokoľvek zásahu, ktorý by bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie práv, ktoré sú demonštratívne uvedené v § 11 OZ a keďže túto ochranu zákon zabezpečuje v plnom rozsahu aj vtedy, ak sú zasiahnuté len jednotlivé zložky osobnosti, preto v občianskom práve platí zásada, že ohrozenie, resp. porušenie čo i len jednej stránky osobnosti človeka

je ohrozením alebo porušením jeho osobnosti ako celku, nemá prakticky žiaden význam vyžadovať, aby žalobca domáhajúci sa súdnej ochrany svojej osobnosti, konkretizoval, súdnej ochrany ktorej zložky jednotného osobnostného práva sa domáha. Odvolacia námietka, ktorou žalovaná vytyka tento nedostatok žaloby, je preto plne bezpredmetná, a to bez ohľadu na to, že ani nezodpovedá skutočnosti, keďže z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca už v samotnej žalobe uviedol, že zo strany žalovanej ide o neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu cti a dôstojnosti, pričom to, že v danom prípade došlo k zásahu do tejto zložky jeho osobnosti, jednoznačne vyplýva aj z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

113. Hmotnoprávnou podmienkou žaloby na upustenie od neoprávnených zásahov do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 ods. 1 OZ je, aby neoprávnený zásah v dobe podania žaloby trval, resp. aby existovalo bezprostredné nebezpečenstvo uskutočnenia či opakovania v budúcnosti. Žalobca preukázal, že žalovaná v príspevkoch opakovane uvádzala, že bráni styku žalovanej so synom (napr. príspevok z 26.6.2020, príspevok 8 - „...Náš syn má 6 rokov, polovicu života strávil bezdôvodne bez mamy, vďaka tejto skorumpovanej chobotnici a nenažranosti A. B. C....“, príspevok z 30.8.2020 - „na základe jeho praktík psychopata A. B. C., celé 2 roky mi nie je umožňovaný styk s mojím maloletým synom...“, príspevok 21). Poručenské konanie o maloletého prebieha medzi žalovanou a otcom maloletého, pánom K.. Žalobca bol ako advokát zástupcom pána K. v tomto konaní, vystupoval v jeho mene, na základe jeho pokynov, opakovane uvádzala, že je stíhaný NAKA (napr. príspevok z 20.8.2020 - „zaujatosť prišla s vyšetrovaním NAKA korupčného správania a praktík A. B. C....“, príspevok z 11.4.2021 - „Otec, ktorý si najme 2 advokátov A. B. C. a J. J. K., ktorých prešetruje NAKA!“, príspevok 25, príspevok 31), čo v konaní nebolo preukázané. Obvinila ho zo spáchania trestných činov korupcie, obchodovania s ľuďmi, že je súčasťou justičnej mafie a korumpuje sudcov a iných (napr. príspevok 5 - „jedná sa o tisícky zapredaných rozsudkov našich detí! ...biznis s maloletými deťmi“, príspevok 6 - „od začiatku tvrdím, že celý môj súdny proces je skorumpovaný týmto právnikom A. B. C. v priamom prenose. Jedná sa o organizovanú skupinu advokát A. C.... v biznise na našich deťoch lietajú státisíce eur“, príspevok 23). Opakovane ho prirovnala k osobe J. K. a šírila informácie o C. „opičkách“ (napr. príspevok 5 - „je to ešte obľudnejšie ako Kočnerova threema“, príspevok z 26.6.2020 - „A. B. C. o úplatkoch v sume 60.000 eur bez bločku, alebo 72.000 eur pre „autoritu“...“KORUPCIA NA ŠPECIALIZOVANOM TRESTNOM SÚDE v BANSKEJ BYSTRICI... Kontakty A. B. C. siahajú až do Banskej Bystrice priamo k J. O. na špecializovaný trestný súd... jedná sa o biznis s deťmi“, príspevok z 4.9.2020 - „rovnačo ako K. mal svoju opičku, rovnačo má aj C. svoje opičky po súdoch...“, príspevok z 8.9.2020 - „...všetko to dlhodobo manažuje parazit advokát JUDr. Andrej Gara. Dochádza k obchodovaniu s ľuďmi... Podľa C. opičky J....všetko za právnej pomoci psychopata A. B. C., ktorý má všade svoje opičky... Tak ako sa svet dozvedel o K., dozvie sa aj o C., C. a jeho opičky sú K. pre naše deti a tento psychopat nás rodičov pochováva zaživa pred našimi deťmi!!!!!!“). Z uvedeného je zrejmé, že sa jedná o opakované zásahy do osobnostných práv žalobcu, pričom uvedené články v čase podania žaloby stále existovali na sociálnej sieti Facebook a to aj napriek nariadenému neodkladnému opatreniu Mestského súdu Košice č.k. K3-6C/144/2022-628 zo dňa 11.3.2024, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 9Co/73/2024-666 zo dňa 4.7.2024. Odvolací súd zaujal záver totožný ako súd prvej inštancie, že príspevok žalovanej prekročil medze slobody prejavu a neprípustne zasiahol do chránených osobnostných práv žalobcu, pričom k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo v písomnej podobe, pri ktorej treba vychádzať z toho, že má širokú publicitu. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd žalovanou napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody.

114. K nesúhlasu žalovanej, že nepreukázala, že vyjadreniami žalobcu na zvukovej nahrávke sa žalobca mal dopustiť protiprávneho konania, pretože z obsahu zvukovej nahrávky, je nesporne zrejmé, že žalobca dokáže prostredníctvom tretej osoby zabezpečiť v prospech svojho klienta v súdnom konaní ním požadovaný výsledok a to za sumu 50.000 Eur až 60.000 Eur, resp. zo zmluvou za sumu zvýšenú o DPH, pričom prevažná časť tejto sumy má ísť lobistovi, ktorý „sa bude rozprávať s vplyvnými ľuďmi o konaní, resp. bude otvárať dvere“. Odvolací súd potvrdzuje názor súdu prvej inštancie o nepreukázaní protiprávneho konania žalobcu. Je potrebné si uvedomiť, že žalobca by sa protiprávneho konania dopustil až reálnym poskytnutím úplatku (resp. jeho prísľubom) (korupcia), či prevzatím finančných prostriedkov a neodvedením dane (krátenie dane). V konaní však žalovaná nepreukázala poskytnutie úplatku zo strany žalobcu (ani inú formu korupcie), či prevzatie finančných prostriedkov, z ktorých by mu mala vzniknúť povinnosť odviešťa daň. Ak o tom žalobca „len“ hovoril, nenaplnil ani skutkovú podstatu trestného činu spáchaného v štádiu pokusu. Ak žalovaná v článkoch tvrdila, že žalobca porušil

zákon, v jednotlivých článkoch nekonkretizovala, ktorý zákon mal žalobca porušiť a ani nepreukázala, že zákon skutočne porušil.

115. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, R 45/2000 a sp.zn. 5Cdo 42/2009 kde konštatoval, že informácie o trestnej činnosti určitej osoby, ktorá však v čase zverejnenia tejto informácie nebola preukázaná právoplatným rozhodnutím súdu, dochádza k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv takejto osoby. Preto sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie a zároveň aj žalobcu, že inkriminovaným vyjadrením došlo zo strany žalovanej k prekročeniu medzi vecnej kritiky, primeranej sledovanému legitímnemu cieľu.

116. Dôležitý je aj kontext, celkové vyznenie obsahu, v akom sa určitá informácia podáva. Žalovaná uvádza, že žalobca jej bránil v styku s jej maloletým synom. V článku však už nedodala, že žalobca dal telefonicky otcovi maloletého dieťaťa pokyn, aby jej zamedzil v realizácii styku s maloletým synom. Ak sa bráni, že nikdy neuviedla, že žalobca je stíhaný Národnou kriminálnou agentúrou, len uviedla, že bol vypočúvaný v súvislosti s konkrétnym vyšetrovaním, ktoré je vedené, resp. je osobou, ktorá je preverovaná v súvislosti s možnou trestnou činnosťou, že žalobca je vyšetrovaný NAKA, ak však neuvedie bližšie skutočnosti, ale informáciu vloží do svojich úvah o korupcii, ako bolo uvedené vyššie, za pravdivé opísanie skutkových okolností nemožno považovať také, keď autor článku síce uvedie pravdivé skutočnosti, ale niektoré skutočnosti vynechá alebo ich nerozvedie do takej miery, aby si čitatelia mohli vytvoriť vlastný názor na vec. Tento spôsob opísania skutkového deja čitateľovi neumožňuje v konečnom dôsledku urobiť si vlastný hodnotiaci úsudok, resp. má za následok skreslenie jeho hodnotiaceho úsudku.

117. Na odstránenie neoprávnených následkov do osobného práva na ochranu osobnosti slúži reštitučná žaloba. Jej obsah by mal zodpovedať obsahu, rozsahu a forme neoprávneného zásahu. Neoprávnený zásah spravidla spôsobí také následky voči osobnosti občana na verejnosti, že postihnutý občan má osobitný záujem na ich urýchlennom odstránení. Predpokladom pre použitie tohto prostriedku ochrany je, že následky zásahu stále trvajú a že ho možno prijateľným spôsobom odstrániť. Tu odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na body 4. až 35. tohto odôvodnenia. Žalobca preukázal, že tieto príspevky zverejnila žalovaná. Žalobca zároveň preukázal nevyhnutnú podmienku pre úspešné domáhanie sa upustenia (zdržania sa) od neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 OZ, a to, že neoprávnený zásah trvá (príspevky boli stále zverejnené), a aby existovalo bezprostredné nebezpečenstvo (hrozba) jeho uskutočnenia alebo opakovania v budúcnosti (žalovaná pokračovala v zverejňovaní obdobných príspevkov aj po podaní žaloby, aj napriek tomu, že časť príspevkov jej už bolo uložené predošlým neodkladným opatrením vymazať). Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaná svoje príspevky na sociálnej sieti v prevažnej miere neformulovala ako hodnotiace úsudky, ale ako fakty, ktoré požívajú menšiu mieru ochrany, keďže ich pravdivosť je overiteľná (ÚS 73/2015-35). Zároveň dodáva, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom venoval každému jednotlivému príspevku, pri rozhodovaní o každom príspevku vzal do úvahy test proporcionality (zohľadnil: kto, o kom, čoho sa týka, kde, kedy a ako informáciu zverejnil), čo bolo cieľom príspevku, či išlo o difamačné tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok, príp. nedovolenú kritiku. Zhodnotil kontext a obsah celého príspevku, aj v kontexte s ostatnými zverejňovanými príspevkami žalovanou. Preto neobstojí námietka žalovanej, že súd prvej inštancie vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Neobstojí ani jej obrana, že sa jedná o staré príspevky, ktoré je potrebné dlhšiu dobu vyhľadávať. Podstatné je, že stále existujú. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd žalovanou napadnuté výroky II. až XX. rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody.

118. Žalobca sa satisfakčnou žalobou domáhal aj ospravedlnenia. Ospravedlnenie možno považovať za ďalšiu formu odstránenia neoprávnených následkov do osobného práva na ochranu osobnosti. Ide o najčastejšiu formu zadosťučinenia vo veciach ochrany osobnosti a spravidla býva kombinovaná s prostriedkami smerujúcimi na odstránenia následkov neoprávneného zásahu. V ospravedlnení by mala žalovaná osoba vyhlásiť, že odvoláva výroky, ktoré sa dotýkali osobnosti žalobcu, alebo výrok rozsudku zverejnila. O uvedených príspevkoch zo dňa 29.8.2019, 15.1.2020, 25.2.2020, 14.6.2020, 22.6.2020, 26.6.2020, 2.7.2020, 5.7.2020, 20.8.2020, 30.8.2020, 4.9.2020, 7.9.2020, 8.9.2020, 9.9.2020, 22.9.2020, 22.10.2020, 20.3.2021, 11.4.2021, 10.5.2021, 2.9.2021, 5.10.2021, 10.10.2021, 21.10.2021, 13.11.2021, 25.1.2022, 31.1.2022, 6.2.2022, 19.2.2022, 23.2.2022, 28.2.2022, súd prvej inštancie najskôr rozhodol, že boli spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu a nariadil aj ich

vymazanie. Až následne rozhodol aj o povinnosti žalovanej sa žalobcovi za ich zverejnenie ospravedlniť. Súd prvej inštancie teda vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu a vec aj správne právne posúdil. V tomto posudzovanom prípade žalobca žiadal ospravedlnenie zverejniť rovnakým spôsobom, akým bolo do jeho osobnostných práv zasiahnuté, čo rovnako ako súd prvej inštancie aj odvolací súd považoval za súladné s princípom primeranosti. Tým, že ospravedlnenie má byť zverejnené rovnakým spôsobom, akým bol zásah spôsobený, zabezpečí sa jeho rovnaká intenzita, obsah aj spôsob odstránenia neoprávnených následkov. Preto odvolací súd napadnuté výroky XXI. a XXII. rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti len doplnil ďalšie dôvody.

119. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej aj finančnej satisfakcie 30.000 Eur. Súd prvej inštancie výrokom XXIII. rozsudku priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 3.000 Eur a výrokom XXIV. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Proti výroku XXIII. rozsudku podal žalobca odvolanie. Aj keď žalobca neuviedol, že odvolanie podáva aj proti výroku XXIV., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že odvolanie podal z dôvodu, že mu nebola priznaná navrhovaná nemajetková ujma 30.000 Eur. V podanom odvolaní v súlade s § 363 CSP uviedol, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa domáha (odvolací návrh). Z uvedeného dôvodu neprihliadať na jeho odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí žaloby na priznanie nemajetkovej ujmy v prevyšujúcej časti nad 3.000 Eur by bolo príliš formalistické a odňalo by žalobcovi jeho právo na spravodlivý proces.

120. Platná právna úprava neustanovuje medze zadost'učinenia za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti formou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 1 OZ); súdy preto musia v každom jednotlivom prípade vychádzať z dostatočne zisteného skutkového stavu a v tomto rámci sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská vzťahujúce sa k zistenej miere zásahu do osobnostných práv postihnutej osoby. Len tak možno doceliť satisfakčnú sankciu priznanej náhrady nemateriálnej ujmy v peniazoch, ktorou sa sleduje primerané a zodpovedajúce vyváženie a zmiernenie nemajetkovej ujmy vniknutej osobnosti postihnutej fyzickej osoby. Pre určenie výšky primeraného zadost'učinenia v peniazoch ustanovuje zákon kritériá pre posúdenia miery závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy a zváženie okolností, pri ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby. Tieto úvahy musia abstrahovať od stavu vôle a vedomia pôvodcu neoprávneného zásahu do osobnosti poškodennej fyzickej osoby, preto nemajetková ujma vznikne na dôstojnosti či vážnosti postihnutého vždy objektívne, nepriaznivo, bez ohľadu na to, či bola pôvodcom neoprávneného zásahu spôsobená nezavinene či zavinene. Podľa ust. § 13 ods. 3 OZ je povinnosťou súdu určiť výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nie len s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, ale súčasne musí zväžiť okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Toto posledné kritérium je určené všeobecne, aby súdu umožnilo prihliadať na najrôznejšie momenty, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby a ktoré aj prípadne takéto neoprávnený zásah ovplyvnili, resp. eventuálne aj podnietili. Uvedené okolnosti možno všeobecne zisťovať a zvažovať predovšetkým na strane samotného škodcu, ale súčasne je nevyhnutné sa s nimi vysporiadať aj na strane poškodennej fyzickej osoby (napr. hoci aj v rámci úvahy, či poškodená fyzická osoba prípadne sama svojím konaním nemohla ovplyvniť možnosť mylného a pritom nepriaznivého, resp. dehonestujúceho posudzovania a hodnotenia jej aktivít a pod.)(Ro. NS ČR z 29.6.2000 sp.zn. 30Cdo/427/2000).

121. Žalobca žiadal finančnú satisfakciu 30.000 Eur. Súd prvej inštancie mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy 3.000 Eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie tak žalobca ako aj žalovaná. Žalovaná namietala, že žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že spornými príspevkami mu mala byť údajne poškodená česť a vážnosť a dobrá povesť v spoločnosti ako aj v súkromí a v jeho pracovnom prostredí, resp., že bol údajne vystavovaný tlaku vysvetľovať okolnosti vzniku príspevkov, a to aj pred svojimi maloletými deťmi, čo malo údajne nepriaznivo vplývať na jeho rodinné prostredie ale aj na celkové vnímanie jeho osoby ako advokáta. Preto súd prvej inštancie v tejto súvislosti nie len, že vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, ale taktiež vec aj nesprávne právne posúdil. Žalobca naproti tomu zdôrazňoval, že uverejnenými výrokmi žalovanou bol obvinený z trestnej činnosti v internetovom priestore, na facebookovej stránke, ktorá je prístupná širokej verejnosti, a to bez možnosti reagovať. Mal za to, že takéto obvinenie spôsobom, ktorý mal širokú publicitu a bez možnosti brániť sa tým istým spôsobom a formou, s takou istou širokou publicitou vedie k záveru, že len uvedené ospravedlnenia

žalovanej a povinnosť náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3.000 Eur mu nie je z hľadiska existujúcich negatívnych následkov zo strany žalovanej postačujúce. ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanej vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti. Hoci súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol príklady iných súdnych rozhodnutí, kde bola určená podobná výška náhrady nemajetkovej ujmy, má za to, že tieto boli vybrané tak, aby zodpovedali výške náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú stanovil v tomto konkrétnom prípade súd prvej inštancie. V tejto súvislosti poukázal na iné rozhodnutia, v ktorom boli žalobcom priznané nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 Eur. Konštatoval, že ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanej za telené zranenia alebo násilné činy.

122. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne uviedol, že podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch boli splnené, keď len samotné upustenie od pokračovania neoprávnených zásahov do osobnostných práv žalobcu nepostačuje. Zohľadnil dlhotrvajúci zásah (viac ako 5 rokov), verejné šírenie príspevkov prostredníctvom internetu v skupine na sociálnej sieti Facebook so širokou členskou základňou, trvajúci aj po nariadenom neodkladnom opatrení, že ako advokát pácha trestnú činnosť, že je vyšetrowaný NAKA, že je členom organizovanej skupiny, obchoduje s ľuďmi. Mal preukázané, že charakter jej príspevkov presahuje pôvodný informačný cieľ, jej vyjadrenia sú difamujúce, často bez informačného charakteru, s cieľom len vykresliť žalobcu v negatívnom svetle, vzbudzujúc tak v čitateľoch jej príspevkov negatívne emócie. Je nesporné, že sa jedná o zásah značnej intenzity, a že v rovnakej situácii by vzhľadom na okolnosti prípadu pocitovala vzniknutú ujmu aj iná osoba na mieste a v postavení žalobcu. V danom prípade je zrejmé, že priznanie len morálnej satisfakcie je nepostačujúce a stráca svoju účinnosť a funkčnosť (rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 4364/2013 zo dňa 25.11.2015). Preto je aj odvolací súd toho názoru, že priznanie peňažného zadostučinenia podľa § 13 ods. 2 OZ je primerané a spravodlivé.

123. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie o výške peňažnej náhrady. Pri rozhodovaní zohľadnil názor ESLP, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanej vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti. Uviedol konkrétne obdobné súdne prípady a zohľadnil aj priznávajú výšku nemajetkovej ujmy v zásadnejších prípadoch zásahu do osobnostných práv, do práva na súkromný a rodinný život, poškodenie zdravia, stratu blízkeho a pod. posudzovanú podľa zák. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov. Pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy stanovenej podľa zákona č. 274/2017 Z.z. pri trestných činoch napr. obchodovania s ľuďmi, znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násillia alebo trestnom čine sexuálneho zneužívania má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume 10 - násobku minimálnej mzdy (§ 12 ods. 3 cit. zákona). Táto predstavovala v roku 2019 sumu 520 Eur, teda takéto osoby by mali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.200 Eur. Odvolací súd je však toho názoru, že obeť trestných činov obchodovania s ľuďmi, znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania sú predsa len vystavené väčšej ujme ako osoba postihnutá zásahom do jej osobnostných práv. Preto odvolací súd považoval priznanú nemajetkovú ujmu v sume 3.000 Eur za primeranú a dostatočnú na plnenie jej preventívno - sankčnej funkcie. Priznanie nemajetkovej ujmy 30.000 Eur by bolo neadekvátne k vyššie uvedenému odškodňovaniu obetí trestných činov a súčasne by bolo prostriedkom na sebaobohatenie žalobcu. Súd prvej inštancie teda vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu a vec aj správne právne posúdil. Preto odvolací súd napadnuté výroky XXIII. a XXIV. rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti len doplnil ďalšie dôvody.

124. K odvolaniu žalobcu proti výrokom XXV., XXVI., XXVII., a XXVIII. napadnutého rozsudku odvolací súd odkazuje na body 80. až 109. tohto odôvodnenia.

125. Žalovaná preukázala, že žalobca v období od 1.10.2019 do 7.5.2020 publikoval na svojej webovej stránke 4 články týkajúce sa aj okolností poručenského sporu. V súvislosti zo zásahom do práva na ochranu jej osobnosti žiadala poskytnúť ochranu v podobe reštitučnej žaloby, t.j. odstránenia

následkov neoprávneného zásahu formou odstránenia (častí) článkov zverejnených žalobcom a vo forme satisfakčnej žaloby sa domáhala ospravedlnenia a úhrady nemajetkovej ujmy 50.000 Eur.

126. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že za zverejnenie článkov 1 a 3 bol uznaný vinným disciplinárnym senátom SAK za disciplinárne previnenie porušenia povinností advokáta.

127. Odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalobcu proti výrokom XXV., XXVI., XXVII., a XXVIII. napadnutého rozsudku v spojení s opravným uznesením nemali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a tieto nie sú preto spôsobilé privodiť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie či už zmenou alebo zrušením napadnutej časti rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutej časti rozsudku reagujú na odvolacie námietky žalobcu odvolací súd dopĺňa.

128. Ako už odvolací súd uviedol, hmotnoprávnou podmienkou žaloby na upustenie od neoprávnených zásahov do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 ods. 1 OZ je, aby neoprávnený zásah v dobe podania žaloby trval, resp. aby existovalo bezprostredné nebezpečenstvo uskutočnenia či opakovania v budúcnosti. Žalovaná preukázala, že žalobca v príspevkoch 1, 2 a 3 uviedol tvrdenia, ktoré neboli v konaní preukázané (že žalovaná fyzicky napadla otca maloletého, aj jeho matku), žalovanú tam vykreslil ako matku, ktorej nezáleží na maloletom, ale len na vlastnej sebaaprezentácii a reklame. Uviedol, že maloletý sa jej bojí a kontakt s ňou odmieta. Tieto tvrdenia prezentoval ako fakty. V priebehu konania však nebolo preukázané, že by sa žalovaná dopustila akéhokoľvek fyzického násillia voči maloletému synovi. Navyiac, zverejnením prepisu súkromnej SMS komunikácie žalovanej zasiahol do jej práva na súkromie. V konaní nebola preukázaná ani pravdivosť tvrdení žalobcu: „Vezmúc do úvahy, kto vlastne sú títo ľudia - matka, ktorá vulgárne nadáva malému synovi za to, že nechce jesť a bije ho, bije otca a starú mamu dieťaťa pred jeho očami ...“ a pripojený dokument označený ako „vyjadrenie rodiča MŠ - K. x A.“ bezpochyby prezrádzajú čitateľom totožnosť „matky, ktorá vulgárne nadáva malému synovi“. Ich verejnou publikáciou došlo k zásahu do osobnostných práv žalovanej, do jej práva na ochranu cti, ľudskej dôstojnosti, ako aj do práva na súkromie, pričom uvedené články v čase podania vzájomného návrhu stále existovali na webovej stránke advokátskej kancelárie žalobcu v sekcii „Aktuality“. Odvolací súd zaujal záver totožný ako súd prvej inštancie, že príspevky 1 - 3 žalobcu prekročili medze slobody prejavu a neprípustne zasiahli do chránených osobnostných práv žalovanej, pričom k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv došlo v písomnej podobe, pri ktorej treba vychádzať z toho, že majú širokú publicitu. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd žalobcom napadnuté výroky XXV., XXVI., XXVII. a XXVIII. rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody.

129. Čo sa týka článku 4, v ňom sa žalobca vyjadroval k reportáži P. V., spomenul aj žalovanú, ale išlo o vyjadrenie jeho názorov (domnievame sa ..., dôvodne sa preto domnievame ...), prezentoval svoj hodnotiaci úsudok. Vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo k uverejneniu tohto článku súd prvej inštancie vyhodnotil test proporcionality a dospel k záveru, že zverejnením tohto článku žalobca nezasiahol do práv žalovanej nad prípustnú mieru. O žalovanej sa v článku nevyjadruje hanlivo, ani difamačne. Uvádza pravdivé fakty, ktoré sa dajú overiť. Nevynechal žiadne rozhodujúce skutočnosti, pre ktoré by si čitateľ mohol vytvoriť skreslený hodnotiaci úsudok. Cieľom článku nebolo útočiť na žalovanú, ale prezentovať svoj názor na odvysielanú reportáž, preto ani odvolací súd nepokladal za zákonné uložiť žalobcovi článok 4 vymazať a ospravedlniť sa zaň.

130. Žalovaná podala odvolanie aj proti zamietnutiu jej návrhu na priznanie nemajetkovej ujmy 50.000 Eur. Nesúhlasila s odôvodnením súdu prvej inštancie o premlčaní jej nároku. Tu odvolací súd poukazuje na to, že právo na nemajetkovú ujmu je osobným právom majetkovej povahy. Ako uviedol Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 2Cdo/194/2011 zo dňa 27.11.2012, ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Súd prvej inštancie preto správne posúdil plynutie premlčacej doby na uplatnenie nemajetkovej ujmy žalovanej.

131. Z uvedených dôvodov odvolací súd žalovanou napadnutý výrok XXIX. rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody.

132. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

133. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

134. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

135. Podľa § 256 ods. 2 CSP, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

136. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

137. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

138. Žalovaná v odvolaní proti rozsudku okrem iného poukázala na to, že žalobca zmaril nariadené pojednávanie vo veci nariadené na deň 22.6.2023, ktoré bolo odročené až na pojednávaní, ktorého sa ona osobne zúčastnila, čiže preukázateľne procesne zavinil tieto trovy (účasť na pojednávaní dňa 22.6.2023), preto jej mal súd prvej inštancie priznať proti žalobcovi náhradu týchto trov v zmysle § 256 ods. 2 CSP. K tomu odvolací súd dodáva, že v tomto prípade sa jedná o separátne trovy konania podľa § 256 ods. 2 CSP, o ktorých sa rozhoduje samostatne a bez ohľadu na procesný úspech v spore. Zo spisu je zrejmé, že o týchto separátnych trovách doteraz súdom prvej inštancie rozhodnuté nebolo, preto ani odvolací súd nemôže posudzovať, či bolo alebo nebolo v tejto veci zákonne rozhodnuté.

139. Žalovaná nesúhlasila ani s výrokom XXX., ktorým bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania o žalobe v rozsahu 54,69 %. Zdôraznila, že v prípade sporných príspevkov, pri ktorých bola zviazaná odstrániť len ich časti ide de facto len o odstránenie jedného, resp. dvoch slov, pričom zvyšok týchto príspevkov podľa súdu prvej inštancie neoprávnené nezasahuje do osobnostných práv žalobcu. Vzhľadom na rozsah sporného príspevku, t.j. pomer obsahu príspevku, ktorý môže ponechať na sociálnej sieti a ktorý by mala odstrániť sa nemôže vonkoncom stotožniť s názorom súdu prvej inštancie o pomere úspešnosti strán sporu v prípade týchto sporných príspevkov.

140. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca sa podanou žalobou domáhal jednak upustenia od neoprávnených zásahov do osobného práva na ochranu osobnosti. V tejto časti bol žalobca z procesného hľadiska úspešný (výrok I. rozsudku) v rozsahu 100 %. Ďalej sa domáhal odstránenia následkov zásahu. Nežiadal trvale odstrániť celé články (príspevky), ale len ich v petite žaloby presne určené časti. Celkovo žiadal odstrániť 32 príspevkov (bod 1.3. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie mu v plnom rozsahu vyhovel v 11 príspevkoch, v 8 príspevkoch mu vyhovel čiastočne a návrh mu zamietol v 13 príspevkoch (výroky II. až XX. rozsudku). Matematicky správne súd prvej inštancie čiastočné vyhovenie a čiastočné nevyhovenie posúdil ako polovičný úspech a polovičný neúspech. V danom nároku bol potom žalobca úspešný v 15 nárokoch (11 + 4) a neúspešný v 17 nárokoch (13 + 4), čo je jeho 46,87 % úspech proti 53,12 % neúspechu. Odpočítaním neúspechu od úspechu vychádza, že v tomto uplatnenom nároku bola z procesného hľadiska úspešná žalovaná v rozsahu 6,25 %. V časti o poskytnutie morálnej satisfakcie žalobca žiadal ospravedlnenie za 48 príspevkov (bod 1.1. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Rozsudkom mu bola uložená povinnosť ospravedlniť sa za 30 príspevkov (výrok XXI. rozsudku), čo je jeho 62,5 %-ný úspech oproti 37,5 %-nému neúspechu. Odpočítaním neúspechu od úspechu vychádza, že žalobca bol v tomto nároku procesne úspešný v rozsahu 25 %. Taktiež žalobca žiadal náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie mu nemajetkovú ujmu priznal, aj keď nie v požadovanej sume. Ako správne uviedol a v podanom odvolaní na to poukázala aj žalovaná, samotná výška finančnej satisfakcie závisí od úvahy súdu. Preto mu správne priznal za tento nárok 100 %-ný procesný úspech.

141. Celkovo si žalobca podanou žalobou uplatnil štyri nároky. Žiadal upustiť od neoprávnených zásahov do osobného práva na ochranu osobnosti. V tejto časti bol z procesného hľadiska úspešný v rozsahu 100 %. Žiadal odstrániť následky zásahu odstránením príspevkov, kde bola procesne úspešná žalovaná v rozsahu 6,25 %. Ďalej žiadal ospravedlnenie, kde bol procesne úspešný v rozsahu 25 %. A žiadal aj náhradu nemajetkovej ujmy, kde bol procesne úspešný v rozsahu 100 %. Spolu bol jeho procesný úspech za 4 uplatnené nároky 218,75 % (100 % - 6,25 % + 25 % + 100 %). Za celé konanie o jeho nárokoch bol jeho procesný úspech 54,69 % (218,75 % : 4). Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie správne vypočítal pomer úspechu a neúspechu strán v spore. Preto odvolací súd napadnutý výrok XXX. rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody.

142. Žalovaná podala odvolanie aj proti výroku XXXI. rozsudku s poukazom na to, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že zo strany žalobcu došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv. Uviedla, že hoci ust. § 255 CSP neobsahuje obdobné ustanovenia ako OSP v § 142 ods. 3, podľa odborných výkladov zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V tomto prípade výška nemajetkovej ujmy pri sporoch na ochranu osobnosti závisí od úvahy súdu, ktorú nemožno nijako predvídať, pretože to objektívne nie je možné. Úspech vo veci sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Rozhodujúcou skutočnosťou je preto to, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv strany sporu. Z uvedeného dôvodu preto pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu účastníka konania, ale konštatovanie, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Zastáva názor, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, ak pri rozhodovaní o náhrade trov konania jej nepriznal náhradu trov konania z dôvodu, že jej nepriznal nárok na peňažné zadostučinenie.

143. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že výrokom XXXI. rozsudku nebolo rozhodnuté len o procesnom (ne)úspechu návrhu žalovanej o priznanie výšky jej nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie rozhodoval o celkových trovách konania o jej vzájomnom návrhu na ochranu osobnosti. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, pri rozhodovaní o trovách konania o vzájomnej žalobe zohľadnil tri nároky (reštitučnú časť vo forme vymazania článkov, ospravedlnenie ako morálnu satisfakciu a náhradu nemajetkovej ujmy ako finančnú satisfakciu). Aj tu je potrebné si uvedomiť, že sa jedná o tri samostatné nároky, ktoré si žalovaná uplatnila. V reštitučnej časti vzájomnej žaloby bol úspech žalovanej 50 % (žalobcovi uložil povinnosť vymazať tri zo štyroch príspevkov, čo znamená úspech žalovanej 75 % a úspech žalobcu 25 %), rovnako ako pri rozhodovaní o jej druhom nároku o poskytnutie morálnej satisfakcie vo forme ospravedlnenia. Tretím nárokom si uplatnila nemajetkovú ujmu 50.000 Eur. Tento nárok jej bol zamietnutý z dôvodu premlčania. Nedá sa teda ani uvažovať o tom, že rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu. V tejto časti (nároku na náhradu nemajetkovej ujmy) bol preto v plnom rozsahu úspešný žalobca, čo znamená, že procesný úspech strán sporu v konaní o vzájomnej žalobe bol celkovo rovnaký (50 % + 50 % - 100 % = 0 %). Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý výrok XXXI. rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody.

144. Nesúhlasila ani s výrokom XXXII. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania o neodkladnom opatrení v rozsahu 100 %, keďže návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol zamietnutý, teda v uvedenej časti konania nemožno hovoriť o úspechu žalobcu. K tomu odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie uznesením č. k. K3-6C/144/2022-531 zo dňa 20.9.2023 návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 9Co/216/2023-609 zo dňa 10.1.2024 uznesenie napadnuté odvolaním žalobcu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie následne uznesením č. k. K3-6C/144/2022-628 zo dňa 11.3.2024 návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel a Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 9Co/73/2024-666 zo dňa 4.7.2024 potvrdil žalovanou napadnuté nariadené neodkladné opatrenie. Žalobca bol teda z procesného hľadiska v konaní o nariadení neodkladného opatrenia úspešný v plnom rozsahu. Preto odvolací súd výrok XXXII. rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody.

145. Pretože v odvolacom konaní nebola ani jedna strana sporu úspešná, o trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania.

146. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej

strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).